

๑

เป็นโสดทำไม

กลิ่นไก่ทอดหอมฉุยลอยตามลมมาจากห้องครัวแบบไทยซึ่งสร้างยื่นออกไปจากตัวบ้านเล็กน้อย ครอบครัวยุคใหม่อยู่กันแบบครอบครัวเล็กๆ แค่พ่อแม่ลูก ยิ่งพอลูกชายคนเดียวได้รับทุนจากคณะทันตแพทยศาสตร์ไปเรียนต่อในต่างประเทศเสียหลายปีก็เลยยิ่งเงิบเหงา แต่เข้าวันนี้คุณนายสร้อยสนตามคำเรียกหาที่ลูกชายสุดที่รักชอบใช้เรียกเธอเป็นประจำ กลับตื่นขึ้นมาทำอาหารด้วยความกระฉับกระเฉงแต่เช้าตรู่ นั่นก็เพราะในที่สุดลูกชายสุดที่รักก็ได้กลับมาลงหลักปักฐานที่เมืองไทยเสียที

“หอมจังเลยครับแม่” เสียงพูดอย่างว่าเรียงดังขึ้นข้างหลังพร้อมกับวงแขนที่โอบรอบเอวอวบของผู้เป็นแม่ ตามด้วยจุมพฏที่กดลงบนแก้มเธอ ทำให้คุณนายสร้อยสนหัวเราะร่าอย่างชอบใจ

“อยู่เมืองนอกนานจนติดนิสัยฝรั่งมาแล้วหรือไงไอ้ลูกคนนี่”

ธนดลหัวเราะหึๆ ในลำคอแล้วกดจุมพฏหอมแก้มยุ้ยของแม่บังเกิดเกล้าซ้ำอีกหลายที แล้วจึงปล่อยมือจากเอวพรางเอื้อมมือไปหยิบน้กเก็ตไก่สูตรโฮมเมดของคุณแม่คนเก่งมากัดกิน

“ก่อนไปดลก็หอมแก้มแม่อย่างนี้แล้วเหอะ เนี่ยปล่อยให้พ่อหอมอยู่คนเดียวมาสี่ห้าปี กลับมาดลก็ต้องหอมคันทบตันทบดลกลี”

สร้อยสนค้อนลูกชายที่พูดเอาใจได้น่าฟัง ก่อนจะตีมือคนที่ทำเนียนเอื้อมมาหยิบนักเก็ตอีกชิ้นอย่างหมั่นไส้

“ไปเตรียมตั้งโต๊ะเลย เดี่ยวพ่อรดน้ำต้นไม้เสร็จแล้วจะได้กินข้าวเข้าพร้อมกัน”

“คร้าบ” ธนดลรับคำแต่โดยดีแล้วเดินไปเปิดหม้อหุงข้าวไฟฟ้าเพื่อคดข้าวใส่โต แต่ตักข้าวใส่โตได้ไม่เท่าไร เด็กชายอายุประมาณสิบสองปีก็เดินมาจับทัพพีไว้ แล้วพูดอย่างสุภาพว่า

“คุณดลไปตามคุณท่านเถอะครับ เดี่ยวผมทำต่อเอง”

ธนดลยิ้มและส่งทัพพีให้เด็กชายซึ่งเป็นลูกชายของแม่บ้านคนสนิท ซึ่งตอนนี้อาสาไปช่วยงานแต่งงานของหลานสาวอย่างยินดี พลังถามด้วยน้ำเสียงเอื้ออากรว่า

“ซันซัน ม. หนึ่งแล้วใช่ไหม เห็นแม่บอกว่าสอบติดโรงเรียนสาธิตฯ กับเขาด้วย เก่งนี่หว่า”

เด็กชายไม่ยิ้มกว้าง ดวงตาพรวรระยับด้วยความภาคภูมิใจ “ขอบคุณครับ”

ธนดลเอื้อมมือไปโยกหัวเด็กชายที่เขาเห็นมาตั้งแต่เกิดเบาๆ ก่อนเขาไปเรียนต่อที่ประเทศสหรัฐอเมริกา เด็กคนนี้ยังเล็กมาก แต่เพราะพ่อแม่เลี้ยงไม่เหมือนหลานแท้ๆ เขาเลยได้รับรู้ความเป็นไปของไม้มาโดยตลอด

“ขยันๆ เข้าล่ะ แต่ก็อย่าเอาแต่เรียนอย่างเดียวรู้ไหม ต้องทำกิจกรรมด้วย จะได้รู้ว่าเราชอบอะไร อยากทำอะไร ตอนสอบเข้ามหาวิทยาลัยจะได้เลือกคณะที่ถูกใจได้เลย”

“ครับคุณดล” ไม้รับคำแข็งขันพลังมองชายหนุ่มลูกเจ้านายด้วยแววตาชื่นชม

ธนดลยิ้มขำเมื่อเห็นแววตาแบบนั้นจริงๆ แววตาแบบนี้เขาเห็นมา

ตั้งแต่เด็กแล้ว ไม่ว่าญาติพี่น้องหรือแม่ก็มักจะพูดว่าเขาเป็นเด็กดี เป็นลูกที่ดี เชื่อฟังพ่อแม่ ไม่เคยเกเร ทั้งเรียนดี กิจกรรมไม่ขาด ไม่เคยมีปัญหาเรื่องเพื่อนฝูง แต่ใครจะรู้อะไรบ้างว่าจริงๆ แล้วชนดลไม่ได้ทำเพราะต้องการให้คนอื่นชม

เขาก็แค่ไม่ชอบความรู้สึก ‘เสียดาย’ ในภายหลังเท่านั้นเอง

ผู้คนมักชอบพูดเมื่อเวลาผ่านไปแล้วว่า ‘ถ้าตอนนั้นฉันทำอย่างนั้น’ หรือ ‘ถ้าตอนนั้นฉันเลือกแบบนี้’ เมื่อชนดลได้ฟังอย่างนั้น เขาก็มักจะรู้สึกทั้งขำและหงุดหงิดระคนกันแทบจะทุกครั้งก็ว่าได้

ที่ขำเพราะจริงๆ เราจะไม่วู้สึกเสียดายเลย หากเราได้พยายามศึกษาและเข้าใจตัวเองให้ดีเสียก่อน เมื่อเราเข้าใจตัวเอง เราก็จะเรียนรู้ได้ว่าเราต้องการอะไร ฉะนั้นความเสียดายที่ว่าก็จะไม่มีวันเกิดขึ้น หรือหากมันเกิดก็จะมีเหตุและผลที่สมควรมารองรับทำให้เรายอมรับความจริงได้

ในชีวิตของชนดล เขาเคยเผชิญหน้ากับความเสียดายแบบนี้บ่อยครั้งมาก หนึ่งในไม่กี่ครั้งนั้นก็คือ ความรู้สึกเสียดายที่ทั้งเวลาที่มีค่าในการศึกษาดูใจกับคนใหม่ไปกับการยื้อความสัมพันธ์แยๆ กับคนรักคนแรกและคนเดียวของเขา และพอวันหนึ่ง วันที่ไม่ว่าเราจะพยายามยื้อเขาไว้มากแค่ไหน คนที่อยู่อีกฟากหนึ่งของความสัมพันธ์ก็ตัดสายสัมพันธ์นั้นขาดสะบั้นลงอย่างไม่ไยดี จึงเป็นเขาเองที่ต้องมานั่งเสียใจและเสียดายเวลาจากนั้นก็อยู่อย่างเดียวดายมาจนถึงตอนนี้

ชายหนุ่มหน้าตาค่อนข้างดี คารมดี การศึกษาดี ทางบ้านก็พอมีฐานะ แถมมีหน้าที่การงานมั่นคง จึงไม่มีเหตุผลอะไรเลยที่เขาจะต้องอยู่เป็นโสด นอกเสียจากว่าเวลาที่เขาควรได้ใช้เพื่อศึกษาดูใจกับใครสักคนมันหมดไปอย่างน่าเสียดายกับความสัมพันธ์ที่ล้มเหลว และพอเขาหลุดพ้นจากความเศร้า เขาก็มีอย่างอื่นที่ต้องทำมากกว่าเสียแล้ว

นั่นคือเหตุผลว่าทำไมผู้ชายที่อายุเข้าเลขสามแล้วถึงยังเป็นโสดอยู่
“เมื่อไรจะพาแฟนมาหาแม่ล่ะ”

ทันทีที่พ่อแม่ลูกตามด้วยไม้หลานนอกไส้นั่งลงประจำตำแหน่งที่ได้เฝ้าอาหารเรียบร้อย คุณนายสร้อยสนก็เกริ่นด้วยประเด็นสำคัญเลย รัตนดลสะปากจากการเคี้ยวก้อนน้ำแข็งสุดโปรดมามองผู้เป็นแม่อย่างนึกไม่ถึง

“นอนฝันร้ายหรือแม่”

“แม่แกลมถึงว่าที่ลูกสะใภ้จะดล ทำไมต้องนอนฝันร้ายด้วย” ธาดาทรัพย์ปรีชา แอ้งอย่างนึกตลก

รัตนดลรีบหันไปตอบพ่อด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า

“อ้าว ดลก็คิดว่าแม่อาจจะฝันร้ายแล้วดันไปดูดวงออนไลน์เข้า เขาเลยทำนายทายทักให้แม่หาลูกสะใภ้มาแก้เคล็ดนะสิพ่อ...โอ๊ย! แม่ เจ็บนะครับ”

รัตนดลลูบหัวบ่อยๆ เมื่อโดนแม่ใช้ช้อนตี เขาจึงส่งเสียงร้องโอดโอย พลังส่งสายตาดูสงสารเพื่อขอความเห็นใจ แต่คุณนายสร้อยสนกลับค้อนลูกชายอีกหลายทีพลงบนว่า

“เห็นแม่เป็นคนชอบดูดวงหรือไง ที่ถามนะเพราะเมื่อวันก่อนแม่เพิ่งไปเยี่ยมเหลนของเพื่อนมานะสิ”

คำว่า ‘เหลน’ ที่หลุดจากปากแม่ทำให้รัตนดลเบิกตาโตอย่างงุนงง

“เหลนนี่คือลูกของหลานใช่ไหมแม่”

“ใช่ แก่ไปอยู่เมืองนอกนานเลยต้องมีคนแปลไทยเป็นไทยหรือไง”

เด็กนอกยกมือขึ้นแกหัวแล้วพูดยิ้มๆ “ดลก็แค่ถามให้แน่ใจ เพราะเพื่อนแม่แต่ละคนไม่น่าจะแกขนาดมีเหลนได้นี่ หรือว่าแม่ผสมสาวกว่าอายุจริง”

แม่จะรู้ว่าลูกชายแกล้งพูดหยอดให้เธออารมณ์ดี แต่สร้อยสนก็ไม่เขวจนหลงประเด็น เธอยังคงอธิบายอย่างใจเย็น

“จำป่าฉายได้ไหมล่ะ”

รัตนดลพยักหน้า ป่าฉาย หรือป่าฉัตรฉาย เพื่อนรุ่นพี่ของแม่ แถมพ่วงท้ายอีกตำแหน่งคืออดีตว่าที่แม่ยายของเขาด้วย เพราะฉัตรวรัยี้ คนรัก

เก่าของเขาเป็นลูกสาวคนสุดท้ายของจักรฉาย พอแม่เริ่มพูดถึงครอบครัวนี้ ชายหนุ่มก็เริ่มระวังตัวทันที เนื่องจากตอนที่เลิกกับจักรวรัย แม่เขาสองคน จะจับกันไม่สวยเท่าไร แต่เพราะเหตุผลหลายๆ อย่าง ธนดลเลยยอมให้ทาง ผู้ใหญ่เข้าใจไปว่าทั้งคู่เลิกกันเพราะเขาหมดรักจักรวรัย แทนที่จะบอกว่า สาวเจ้าเป็นฝ่ายบอกเลิกเขาเอง

“ตาเปล่า ลูกชายคนโตของป้าฉายเพิ่งได้ลูกสาว เป็นหลานคนแรกในกลุ่มเพื่อนๆ แม่เลยนะ หน้าตาน่ารักน่าชังเลยทีเดียวนะ แล้วตาเปล่าก็แก้กวดลไม่ก็ปีเอง เห็นอย่างนี้แล้วมันน่าอิจฉาจริงๆ”

ธนดลลอบสังเกตสีหน้าแม่จึงรู้ว่าความสัมพันธ์ของแม่กับป้าฉาย น่าจะยังดีอยู่ ดังนั้นเขาจึงยิ่งต้องระมัดระวังให้มากขึ้นเมื่อจะพูดถึงคนในครอบครัวนี้

“อ้าว อย่างนี้จะเรียกว่าหลานได้ไงอะแม่ พี่แก่ล้ารุ่นเดียวกับผม ลูกของพี่แก่ล้าก็ต้องเป็นหลานของแม่ถึงจะถูก ไม่ใช่หลานสักหน่อย”

“แกนี่มันก็กวนฉันจริงๆ เดี่ยวบี๊ดตีอีกรอบ ฉันอยากจะเรียกหลาน มันหนักหัวแกเธอ ไ้ลูกคนนี้”

ธนดลหัวเราะรำพลาญกลางยกมือบังหัวเอาไว้แล้วหันไปพูดเปลี่ยนเรื่องกับ ผู้เป็นพ่อเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ

“พู่นี่พี่คริสซันด์พ่อไปปกรากฟันเทียมใช้ไหมครับ”

“ใช่ มีอะไรนั่นเธอ”

“ไม่มีครับ พอตีวันก่อนพี่แกโทร มาชวนให้ลเข้าไปดูคลินิกทันตกรรมของเลคิวิชาญเวช เพื่อลโอเคจะได้ไปขึ้นคลินิกที่นั่นวันเสาร์อาทิตย์นะ”

“ทำงานที่มหาวิทยาลัยห้าวันแล้วยังไปทำคลินิกสองวันอีกเธอ ลูกอย่างนี้จะเอาเวลาพักตอนไหนล่ะ” สร้อยสนแย้งอย่างเป็นห่วง ลูกชายเธอ เพิ่งกลับมาเมืองไทยได้ไม่ถึงเดือน ตั้งแต่ไปรายงานตัวที่ทำงานที่มหาวิทยาลัย กลางวันทำงานที่คณะทันตแพทยศาสตร์ ตอนค่ำก็ขึ้นคลินิกพิเศษ แม้จะ

ไม่ทุกวันก็ตาม เธอไม่อยากให้เขาทำงานหนักขนาดนี้

“ต้องไปดูก่อนครับแม่ พี่คริสซู่แค่ชวนเฉยๆ อยากให้ทดลองทำดู แต่ตัดสินใจว่าคงไม่ทำทั้งสองวันหรอก ไม่งั้นเหนื่อยตาย”

“ใช่ ครอบครัวยุคนี้ไม่ได้ลำบาก ทำงานแค่ที่มหาวิทยาลัยก็พอแล้ว”

ชนดลเห็นว่าตัวเองสามารถเบี่ยงเบนประเด็นเรื่องแฟนได้แล้ว เขาเลยยอมทนฟังแม่บ่นเรื่องการทำงานหนักของเขาต่อไปอย่างยินดี

เอาเข้าจริงชนดลไม่มีปัญหาหากต้องทำงานสัปดาห์ละเจ็ดวัน เพียงแต่เขาไม่ใช่คนสุดโต่งขนาดนั้น ตั้งใจเรียนมาตั้งแต่ปีหนึ่งยันจบปริญญาเอก หากเขาไม่จัดสรรการใช้ชีวิตให้ดี คงได้เบื่อตายไปนานแล้ว แต่ที่เขาสนใจไปทำงานกับอาจารย์หมอคิริซซู่ซึ่งตอนนี้เปลี่ยนสถานะมาเป็นพี่ชายร่วมสายงานแล้วนั้น เพราะเขาเริ่มเข้าใจระบบการศึกษาในคณะทันตแพทยศาสตร์ของไทยแล้วว่า มันเริ่มจะทำให้เขาอึดอัด

เขาเป็นนักเรียนทุนของมหาวิทยาลัย เขาซาบซึ้งถึงเหตุผลที่เขาได้ไปเรียนต่อในคณะที่แม่มีเงินหรือเก่งแค่ไหนก็อาจไม่ได้รับการพิจารณาให้เข้าเรียนได้ ดีที่เขาคว่ำสิทธิ์นั้นมาได้เพราะเขามีสัญญาต้องกลับมาใช้ทุนเท่ากับจำนวนปีที่ไปเรียน หากนับรวมกับจำนวนปีการใช้ทุนดั้งเดิมที่ยังเหลือเกือบปี รวมๆ แล้วเขาต้องอยู่ในราชการอย่างน้อยหกปี ชายหนุ่มตั้งใจว่าจะใช้ทุนจนครบสัญญา น่าเสียดายที่ตอนนี้ปัญหาความขัดแย้งภายในคณะเริ่มส่อเค้าขึ้นแล้ว มันทำให้เขาต้องเตรียมตัวหาทางหนีที่ไล่ให้ดี

อาจารย์หมอคิริซซู่ก็เป็นเด็กนักเรียนทุนคนหนึ่งที่เคยอยู่ในสถานะเดียวกับเขา แม้อีกฝ่ายพยายามที่จะอยู่ใช้ทุนในระบบราชการให้ครบเวลาตามจำนวนที่สัญญากำหนดก็ตาม แต่สุดท้ายก็มีเหตุให้ต้องออกจากราชการอยู่ดี ดังนั้นพอเขาเริ่มสังเกตเห็นเค้ากลางบางอย่าง เขาก็เลยโทร. ไปปรึกษารุ่นพี่ทันที แล้วก็ได้คำแนะนำที่ไม่เหมือนคำแนะนำว่า

‘ก็ตั้งใจทำให้เต็มที่ ถ้ากลัวไม่ไหวก็ต้องหาทางหนีที่ไล่ไว้ก่อน ใช้ทุนไม่ครบก็ต้องจ่ายเงินคืนมากอยู่’

ปัจจุบันครอบครัวเขาจัดว่าเป็นครอบครัวของชนชั้นกลางเล็กๆ มีแค่พ่อแม่ลูก ถึงอย่างนั้นทรัพย์บริษัทก็เคยเป็นหนึ่งในตระกูลที่มีอสังหาริมทรัพย์เยอะเป็นอันดับต้นๆ ของเมืองไทยมาก่อน แต่เป็นเพราะเกิดอุบัติเหตุใหญ่ ทั้งครอบครัวตั้งแต่พ่อของเขายังเด็ก ดังนั้นชื่อตระกูลทรัพย์บริษัทจึงหายไปจากสารบบสังคมไฮโซของเมืองไทย เพียงแต่ทรัพย์สินนั้นยังอยู่

ชาดา ทรัพย์บริษัท ไม่ได้สนใจธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ เขาจึงนำทรัพย์สินบางส่วนออกขายและนำเงินไปลงทุนในตลาดหุ้น ประกอบกับเป็นคนรักสงบ จึงสร้างครอบครัวเล็กๆ อยู่ในบ้านหลังไม่ใหญ่กับภรรยา โดยมีคนรับใช้เป็นที่สามมีภรรยาคนหนึ่ง ดังนั้นแม้ภาพลักษณ์ภายนอกของชนดลอาจดูเหมือนว่าไม่น่าจะมีเงินมาใช้คืนทุนให้ทันสมัยสักได้ แต่หากเขาขอ พ่อของเขาก็น่าจะให้ เพียงแต่ถ้าไม่ถึงที่สุดจริงๆ ชนดลก็ไม่อยากเลือกวิธีใช้ทุนคืนด้วยเงิน

“ไหนๆ ก็จะไปโรงพยาบาลนั่นแล้ว ฐานะที่พ่อรักษาอยู่ เราก็ไปกินกาแฟกับแม่หน่อยแล้วกัน”

อยู่ๆ สร้อยสนก็พูดทะเลาะกลางปล้องขึ้นมา ทำให้ชนดลซึ่งกำลังคุยถึงวิธีการลงทุนที่เขากำลังสนใจถึงกับหันไปมองแม่อย่างไม่เข้าใจ

“แม่ชอบกินกาแฟตั้งแต่เมื่อไรครับ”

ลูกชายซึ่งเป็นเด็กดีของแม่มาตลอดอย่างเขาจะไม่รู้ได้อย่างไรว่าคุณนายสร้อยสนไม่กินกาแฟ กินแต่ชาหรือไม่ก็น้ำผลไม้ไปเลย พอเห็นแม่ทำท่าอึดอัดเขาเลยหรีตามองอย่างสงสัย

“หรือว่าแม่หนักใจไว้”

“ก็...หนักใจเพื่อนแม่ที่ทะเลาะ น่องเป็นหมอพันเหมือนดลเลย แล้วน่องก็อยากเรียนต่อสาขาเดียวกับดลด้วย แม่เลยคิดว่าน่าจะให้คุยกัน”

‘ให้คุยหรือให้ดูตัว เอาจริงๆ’ ชนดลคิดอย่างเหนื่อยใจ

เขากลับมาเมืองไทยยังไม่ถึงเดือน แต่ต้องไปดูตัวกับบรรดาลูกสาวเพื่อนของแม่ไม่ต่ำกว่าห้าคนแล้ว บางคนเคยเห็นหน้าค่าตากันบ้างตอนเด็กๆ ก็พอจะคุยกันดีๆ แล้วแยกกันกลับ แต่บางคนไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเลย

เขาก็ต้องงัดกลเม็ดเอาตัวรอด ขอตัวกลับกันให้วุ่น

“แม่ครับ”

พอโดนเรียกด้วยน้ำเสียงอ่อนใจ คุณนายสร้อยสนก็รีบออกตัวว่า “คนนี่เขาอยากปรึกษาตลอดจริงๆ ไม่เกี่ยวกับที่แม่อยากให้ดลไปดูแลตัวอะไรนะ อีกร้อยเขาเป็นรุ่นน้องของดลด้วย แม่จำได้ว่าจบที่เดียวกับดล”

“โสดไหมครับ”

“โสด อ๋อ! แต่น้องเขารักเรียนไง เรียนจบก็ไปใช้ทุนที่ต่างจังหวัดเลย กลับมากรุงเทพฯ แค่วันละครั้ง ดลอย่ามาจับผิดแม่ได้ไหม”

ชนดลพิจารณาสีหน้าของแม่แล้วอยากจะทำอะไรบอกให้ท้องฟ้าว่า แม่ของเขาช่างเป็นคนที่ไม่เก่งเสียจริงๆ ดูก็นึกว่าอยากจะทำโอกาสนี้ให้เขา ดูตัว แต่ในเมื่อเขาไม่รู้จักอีกฝ่ายแถมจะมาถามเรื่องเรียน เขาก็ยังไม่ขอสรุปว่า “น้อง” คนนั้นของแม่จะไม่ได้สนใจมารับตำแหน่งคู่หูตัวของเขาแล้วกัน

“ดลก็ยังไม่ได้ว่าอะไรนี่ครับ เรื่องเรียนถ้ามีอะไรให้ดลช่วยได้ ดลก็ช่วย”

“ดีมาก สมกับเป็นเด็กดีของแม่ ถ้าขึ้นเตียงแม่โทร. ไปบอกทางรุ่นก่อน”

“เดี๋ยวๆ ครับแม่ แล้วบ้านเขาอยู่ใกล้โรงพยาบาลนั้นหรือครับ ถึงได้นัดที่เลิควิชาญเวช ถ้าเขาไม่สะดวกเราก็...”

สร้อยสนที่รีบลุกไปหาโทรศัพท์มือถือของตัวเองหันมายิ้มแล้วตอบว่า “สะดวกๆ บ้านธนิญอยู่ใกล้โรงพยาบาลนั้น ตอนมาเรียนนายธนิญถึงได้ฝากงานให้มาทำคลินิกพิเศษของโรงพยาบาล ฮัลโหล...ววรรณหรือ พี่เอง สร้อย จ๊ะ...”

ชนดลมองตามหลังสร้อยสนที่ดูดีใจอย่างมากที่จัดการนัดหมายสำเร็จก่อนจะหันมามองผู้เป็นพ่อแล้วถามว่า

“พ่อครับ ธนิญนี่ใคร”

ธาดาที่กำลังจิ้มแต่งไม้ชิ้นหนึ่งเข้าปากตอบว่า “น้องรหัสของแม่นะ

ก๊วนนี้สนิทกันมาก แม่เราเคยเป็นแม่สื่อให้ธนิกรจนได้แต่งงานกัน”

“แล้วที่ว่าฝากงาน คุณธนิกรนี่เขาเป็นหมอหรือ” ธนตลอดถามไม่ได้ เพราะเลิศวิชาญเวชเป็นโรงพยาบาลเอกชน ถึงบอกว่าจะฝากงานให้ แต่ทันตแพทย์ที่ไม่ใช่แพทย์เฉพาะทางจะเข้าทำงานในโรงพยาบาลเอกชนนั้นไม่ง่าย ถ้าไม่ใช่ว่าเส้นใหญ่หรือเก่งพอตัวก็คงยาก

“ครอบครัวธนิกรว่างขวางในวงการแพทย์อยู่นะ แค่ว่าฝากลูกสาวทำงานไม่น่าจะยาก ว่าแต่เราเถอะ ถามจริงๆ ทำไม่ถึงยังโสด หรือยังตัดใจไม่ได้”

ธนตลอดบตาพ้อแล้วหัวเราะ ถึงแม่ของเขาจะไม่รู้ว่าทำไมเขาถึงเลิกกับฉัตรวิริย์ แต่เขาไม่เคยมีความลับกับพ่อ แถมตอนที่มีปัญหาพ่อของเขานี้แหละที่ช่วยปลดล็อกทำให้เขาปล่อยวางได้

“ถ้าตัดใจไม่ได้ก็โง่เต็มทีแล้วครับ หลายปีมานี้ผายนั่นก็ไยย่อย ตอนนั้นเธอเป็นดอกฟ้าไปแล้ว หมาวัดอย่างผมก็ต้องใช้ชีวิตของตัวเองต่อไป” แม้จะพูดที่เล่นที่จริง แต่ความจริงคืออะไรเขารู้ดี

ธาตามองรอยยิ้มลูกชายแล้วได้แต่ส่ายหน้าอย่างระอ

“อย่าให้เข้าตำราโดนงูกัดครั้งเดียว เห็นเชือกก็ยั้งกลัวก็แล้วกัน แม่แกลงหมดหวังเรื่องหลานแน่ๆ”

ธนตลอดหัวเราะขำคำเปรียบเปรยของพ่อ แล้วเปลี่ยนเรื่องคุยไปเป็นเรื่องอื่น จนกระทั่งกินของหวานหมดเขาจึงช่วยไม้ยกจานซามทั้งหมดไปยังห้องครัว

“ตกลงน้องจะมาเจอเราตอนประมาณบ่ายสองนะ ก็พอดีแหละ เพราะพ่อมีนัดตอนบ่ายโมงครึ่ง”

“ได้ครับ ว่าแต่ที่ว่าจับที่เดียวกับตลเนี้ย รุ้นไหนครับ แม่รู้ไหม”

สร้อยสนคิดอยู่ไม่นานก็บอกว่า “น้องอ่อนกว่าตลสี่ปีนะลูก ชื่อสตางค์”

“ชื่อจริงหรือชื่อเล่นครับ” ธนตลอดถามกลับอย่างประหลาดใจ ไม่ใช่

ประหลาดใจว่าชื่อแปลกกะ แต่เพราะหากเป็น ‘สตางค์’ คนเดียวกับที่เขา
คิด โลกก็คงจะกลมเกินไปแล้ว

“ชื่อเล่น หนูตังค์ อายุน้อยกว่าลูกสี่ปี ชื่อจริง อิม ชื่อ ธนสร...”

“ศรีสุริยศาสตร์” ธนดลพูดนามสกุลของเธอต่อให้ แล้วส่ายหน้าอย่าง
เหลือเชื่อ

“อ้าว ดลก็รู้จักนี่” สร้อยสนอทานอย่างดีใจ แทบไม่อยากจะเชื่อว่าเด็ก
ที่เธอหมายตาไว้นั้น ลูกชายจะรู้จักกันมาก่อน อย่างนี้เรียกว่าพรหมลิขิตได้
หรือเปล่า

มุมปากของธนดลเกือบจะยกขึ้นด้วยเพราะขำ แต่ในลำคอเขากลับ
ไม่มีเสียงหัวเราะหลุดออกมา ชายหนุ่มไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองแสดงสีหน้าแบบ
ไหน แม้แต่ในใจเขาเองก็ยังเป็นความรู้สึกที่ยากจะบรรยายได้จริงๆ

ธนสร ศรีสุริยศาสตร์ เป็นคนที่เขารู้จักจริงๆ แถมเป็นรุ่นน้องที่จบ
จากมหาวิทยาลัยของเขาด้วย ที่สำคัญเธอยังเป็น ‘เหลนรหัส’ ที่เขาไม่ค่อย
ได้สนิทนัก แต่ว่ามารู้จักกันเพราะสายใยที่กลายเป็นตลกร้ายที่สุดเรื่องหนึ่ง
ในชีวิตเขาเลย

หญิงสาวคนนั้นเป็นคนรักของผู้ชายที่อดีตคนรักของเขาไปคบซ้อน
ด้วยในตอนนั้น และยังคงเป็นคนรักคนปัจจุบันของอดีตคนรักของเขา

ผู้เสียหายร่วมกับธนดลเมื่อสิบปีก่อน...น้องสตางค์

๒

พริบตา

“เออ บ้านกูที่แอ่งสินธุเสรีจละ วันหยุดยาวนี้กูเลยจะลงกรุงเทพฯ มึงมากินข้าวบ้านกูไหม”

“ต้องไปดิอะ ไม่ได้คิดถึงมึงนะ กูคิดถึงพี่ชว” ธนดลตอบกลับด้วย น้ำเสียงยียวนขณะพับเสื้อผ้าที่ไม้เก็บมาให้เขาเมื่อเย็น บ้านหลังนี้มีแม่บ้าน ก็จริง แต่ถ้าเป็นไปได้สร้อยสนก็อยากให้ลูกดูแลตัวเองได้ ดังนั้นในวันหยุด หากมีอะไรที่ทำเองได้ก็จะให้ทำเอง แคมตอนเรียนอยู่อเมริกาธนดลก็ต้องพับผ้าและเก็บห้องเองจนชินแล้ว

“เมียกู ห้ามยุ่ง อีจกคนอื่นก็หาเมียดิ”

ธนดลหัวเราะอย่างขบขันที่ยั่วเพื่อนขึ้น อธิษฐ์นี่อะไรก็ดีหมด เสียอย่างเดียวคือ หลังจากแต่งงานแล้วหลงเมียมาก หวงมาก ถึงจะปากกั่งกับเขาแต่ความรักนี่ของจริงแน่นอน

“ถ้ากูมีเวลาหาหาไปนานแล้ว มึงเห็นชีวิตกูมะ เรียน เรียน แล้วก็ เรียน”

“สมน้ำหน้า ก่อนไปอเมริกาก็เห็นเอาแต่บอกว่าความศิวิไลเซชั่นรอมึง

อยู่ ที่นั่นเป็นไงละ กลับมาแก๊งก์ หาเมียยากไปอีก”

“ใครว่าแก เขาว่าผู้ชายเริ่มต้นชีวิตที่สามสิบไว้ย ฎูเพิ่งสามสิบสอง อีกอย่างถ้าฎูแก มึงก็แก”

อริษฐ์หัวเราะซ้ำที่โดนย่อน พวกเขาเป็นเพื่อนสนิทกันมาตั้งแต่ปีหนึ่ง จนกระทั่งเรียนจบก็ยังติดต่อกันตลอด เรียกว่าเป็นเพื่อนที่สนิทที่สุดของเขา เลยกี่ว่าได้

ไม่ว่าจะเป็นตอนที่เขาเศร้าหรืออริษฐ์เศร้า พวกเขา ก็เคยผ่านมันมาด้วยกันหมดแล้ว

“เออ อริษฐ์ มึงจำเหตุการณ์สของฎูได้ปะ”

“อืม แฟนของไอ้เหี้ยนั่น”

พอได้ยินคำก่นด่าจากปากนักเรียนตัวอย่างอันดับหนึ่งชนดลก็หัวเราะ ร่าอย่างขบใจ อริษฐ์เป็นคนประนีประนอมมากกว่าเขาเสียอีก ใครที่โดน คนแบบนี้ด่าได้ขนาดนี้ มันต้องแย่จริง ๆ

“เออ พรงนี้ฎูจะไปเจอเขาอะ”

“ไปเจอทำไมวะ”

ชนดลลุกขึ้นยกกองผ้าที่พับแล้วไปเก็บใส่ลิ้นชักพลาทตอบว่า “แม่ฎู หนีให้”

“ดูตัว?”

“คล้ายๆ อย่างนั้น”

“เวร”

“หึๆ น้องเขาเลวร้ายขนาดมึงไม่ยอมยกให้ฎูไปเจอเลยเหรวะ”

“ไอ้บ้า! ฎูสงสารน้องมากกว่าไว้ย”

“โหย นี่มึงเพื่อนฎูจริงปะเนี่ย”

อริษฐ์หัวเราะเสียงดังแต่ไม่ยอมตอบ

ชนดลกลับมาพูดจริงจังว่า “แม่ฎูคงอยากจับคู้ให้เนาะ ฎูไม่ใช่แค่ฎูไม่ สนใจเขา แต่เขาก็ไม่สนใจคู้ด้วย ที่นั่นมาเจอกันอาจเพราะน้องอยากจะเข้า

เรียนเรลลิเดนซ์^๑ ที่นั่นะ”

“พรอส^๒ อะนะ”

“ก๊อบคัลย์มั้งมึง แหม”

“เออๆ งั้นก็ให้คำแนะนำดีๆ นะมึง เพราะตอนนี้เขาไม่ใช่แค่น้องรัทส มึง แต่เป็นหมอรุ่นน้องในจังหวัดกูด้วย”

ชนดลเลิกคิ้ว “เอาจริง? นี่น้องไปใช้ทุนจังหวัดมึงเหวอะ”

“เออดี เขาเป็นหลานของพี่ดา เออ มึงคงจะไม่รู้จัก พี่ดาเป็นรุ่นพี่ หมอฟันโรงพยาบาลที่พี่ทำงานอยู่ ตอนเลือกมาใช้ทุนเลยเลือกจังหวัดกู ตอนนีทำงานอยู่โรงพยาบาลเดียวกับพี่กร”

“เดี๋ยวกๆ พี่ดาคนเดียวกันกับที่เป็นเมียพี่ด้วงปะ”

“ແ່ນ คุณหมอกนกดารินคนนั้นนั่นแหละ”

“โลกกลมโคตร” ชนดลพิมพ์

“ยิ่งกว่ากลม มึงก็รู้ จังหวัดกูไม่มีสเปกพรอส แล้วแมงกฏของกระทรวง อันใหม่ไม่อนุญาตให้หมอในโรงพยาบาลชุมชนเรียนเรลลิเดนซ์ เรียนได้แต่ปริญญาโทหรือไม่กี่โพสท์เกรด^๓ น้องก็เลยยอมย้ายเข้าโรงพยาบาลจังหวัด เพื่อเอาทุนนี้เลยนะ”

ชนดลโห่ร้องในใจอย่างนึกชื่นชม “แสดงว่าเอาจริง แต่ก็ขึ้นอยู่กับว่า จะสอบผ่านหรือเปล่า”

“ถามว่ามีคนไปเรียนหรือเปล่าหะ ใช้ว่าภาคมึงจะอยากมีคนเรียน เยอะ ไม่งั้นมันจะขาดคนอยู่อย่างนี้ไหม”

“หึๆ พูดยขนาดนี้ก็ค้ออยากให้กูใช้เส้นรับน้องมึงใช้มะ”

^๑ แพทย์ประจำบ้าน หรือชื่อเรียกแพทย์ หรือทันตแพทย์ที่เรียนหลักสูตรหลังปริญญาตรีเพื่อเป็น แพทย์เฉพาะทาง

^๒ Prosthodontics หนึ่งในสาขาของทันตกรรมบูรณะ เรียกเป็นภาษาไทยว่า ทันตกรรมประดิษฐ์ เป็นสาขาที่เกี่ยวกับฟันเทียม

^๓ Postgraduate คือประกาศนียบัตรชั้นสูง

“ก็น้องมึงด้วย ถ้ามจริง หน้าอย่างมึงใช้เส้นกับเขาด้วยหรือ มีอาจารย์ผู้ใหญ่อีกเยอะแยะ”

ธนดลรับคำในลำคอเพราะรู้ว่าเพื่อนพูดเรื่องจริง การสอบเข้าเรียนต่อเฉพาะทางในปัจจุบัน นอกจากมีอัตราการแข่งขันสูงแล้ว กระทรวงยังตั้งเงื่อนไขไว้สูงลิ่วเพื่อคนที่เรียนไว้ให้หมอที่เรียนจบแล้วยอมไปทำประโยชน์ให้พื้นที่ที่จำเป็นก่อน ยิ่งไปกว่านั้นยังกำหนดกฎเพื่อให้สิทธิ์แก่ทันตแพทย์ที่อยู่ในโรงพยาบาลใหญ่ก่อนโรงพยาบาลเล็กด้วย ทั้งนี้เพื่อเพิ่มอัตรากำลังทันตแพทย์เฉพาะทางในโรงพยาบาลใหญ่

ในมุมมองของธนดล การทำแบบนี้มีทั้งข้อดีและข้อเสีย ข้อดีคือหมอเฉพาะทางจะอยู่ในพื้นที่มากขึ้นเพราะมีสัญญาบังคับ แต่ข้อเสียก็คือหมอซึ่งทำงานประจำในพื้นที่อยู่แล้วและเห็นปัญหาที่เกิดขึ้นจำเจก็อยากจะพัฒนาความรู้ตัวเองให้ตรงจุดกับปัญหาที่มีในพื้นที่ตน แต่ดันไปเจอกับข้อจำกัดที่ต้นสังกัดของตัวเองเป็นโรงพยาบาลเล็กเสียนี้ ก็เลยเสียประโยชน์ไปอย่างน่าเสียดาย อย่างรุ่นน้องคนนี้จำเป็นต้องย้ายไปอยู่โรงพยาบาลใหญ่เพื่อให้ได้สิทธิ์ใช้ทุนตามกฎหมายที่กระทรวงกำหนด

“แต่ถ้ามึงใช้เส้นได้ กูก็อยากให้มีเลือกน้องโดยไม่ต้องเอาต้นสังกัดมาเป็นตัวตัดสินนะ โรงพยาบาลตงผกาที่พี่กรอยู่นะเป็นโรงพยาบาลประจำอำเภอ พื้นที่อำเภอนี้มันก้ำกึ่งเพราะเดินทางไปตัวเมืองพิษณุโลกไกลกว่าเข้ามาโรงพยาบาลประจำจังหวัด คนที่นั่นเลยยอมเสียเงินมากกว่ามารักษาในโรงพยาบาลตามสิทธิ์ของตัวเอง”

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับการมีหมอเฉพาะทางวะ”

อริษฐ์ทำเสียงจ๊กจ๊กในลำคอเหมือนรำคาญ แต่ธนดลรู้ว่าอริษฐ์ใจเย็นพอที่จะอธิบายให้เด็กนอกซึ่งไม่เคยลงพื้นที่ในชุมชนต่างจังหวัดอย่างเขาเข้าใจได้

“ก็หมายความว่าคนในพื้นที่จะได้ประโยชน์มากกว่าไง ถ้าโรงพยาบาลประจำอำเภอสามารถดูแลให้การรักษาเองได้ คนใช้ที่มีเงินจ่ายก็ไม่ต้องถ่อ

ลังขารไปถึงโรงพยาบาลประจำจังหวัดที่พิษณุโลก แม้จะได้สิทธิ์รักษาฟรี แต่ ก็ต้องเสียทั้งเวลาและค่าเดินทางไปไกลกว่าใจ ส่วนคนที่ไม่มีเงินก็สะดวก รับบริการการรักษาที่โรงพยาบาลนี้ได้เลย โดยไม่ต้องส่งตัวคนไข้ให้เดินทาง ไปเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลประจำจังหวัดให้ยุ่งยาก”

“อิม เข้าใจละ แต่ถ้าน้องสตาจ์ชอบพรอสจริง ๆ ไม่จำเป็นต้องเรียน เรสลิเดนซ์ก็ได้เนี่ยหว่า เกล่ในพื้นที่ที่น้องทำงานอยู่ ความรู้แค่ระดับโพสท์- แกต หรือถ้าอยากเรียนเพื่อเอาใบรับระดับข้าราชการก็เป็นปริญญาโทก็ได้”

“มึงไม่เข้าใจ ไอ้เรื่องปรับระดับหรือเคลียกอะไรนั้นมันก็ได้อยู่ แต่ โน้มนุ่มมองของหมอที่ประจำอยู่ในพื้นที่กันดารอย่างกุกลับมองว่า กูต้องเรียน ในสิ่งที่ทำให้กูควบคุมความเสี่ยงได้สูงสุด ไม่งั้นกูจะถ่อไปเรียนเรสลิเดนซ์- คัลยถึงชลบุรีทำไมวะ ที่กูไปเรียนก็เพราะกลัวจะเกิดเหตุที่ไม่คาดฝันขึ้นเมื่อ คนไข้อยู่ในมือแล้วก็ต้องรักษาเดี๋ยวนั้น จะรอให้ส่งตัวคนไข้ไปหาหมออื่น อีกมันหันที่ไหน”

ไต้ยีนอย่างนั้นชนดลก็ใจหายวาบ เขาทำงานอยู่ในพื้นที่ที่มีเครื่องมือ และแพทย์ผู้เชี่ยวชาญพร้อมเสมอ จึงไม่เคยคิดเลยว่าในพื้นที่ที่เดินทาง ลำบากนั้นต้องการแพทย์เฉพาะทางมากแค่ไหน

“อีกอย่าง มึงเคยเจอไอ้หม คนไข้ที่รู้ตัวว่าต้องรักษาแต่ไม่มีค่าเดินทางไป รักษาอะ เวลาเจอคนไข้แบบนี้ กูโคตรปวดใจเลย เขาเดินเข้ามาหา มึง ห่ากิโล แต่มึงบอกเขาว่าผมรักษาไม่ได้ครับ บ้าเดินต่อไปอีกสิบกิโลเพื่อไป หาหมอที่ตัวจังหวัดนะ อย่างงี้มันได้หรือ ไม่ต้องคิดต่อกูก็รู้แล้วว่าคนไข้ จะเลือกอะไร”

“เขาก็เลือกไม่รักษานะสิ” ชนดลเอ่ยเสียงเบา

“ในความคิดกูนะ หมอเฉพาะทางก็จำเป็นกับทุกโรงพยาบาลนั่นแหละ ที่อยู่ส่วนกลางมากก็เพราะเคลียกๆ ไปสุ่มรวมกันตรงนั้น แต่ก็ต้องแบ่งให้ มาอยู่ด่านหน้าบ้าง เพราะบางพื้นที่มันส่งต่อไม่ได้ไง”

“แล้วนี่น้องเขาทำเรื่องย้ายหรือยัง”

“น่าจะยัง แต่มีการพูดคุยกันแล้ว เพราะเป็นการย้ายภายในจังหวัด ใจ ไม่ยุ่งยากมาก แต่เท่าที่ได้ยินจากขจร น้องไม่อยากย้ายหรอก แต่ก็กลัวว่าถ้าต้นสังกัดไม่ได้เป็นโรงพยาบาลทั่วไปแล้วจะเสียเปรียบผู้สมัครเรียนคนอื่น”

“อืม น้องเขาจะสมัครปีนี้ใช่ไหม”

“คงงั้น ตกลงมึงจะช่วย?”

“ช่วยอะไรล่ะ ภูแค้นรู้ว่าปีนี้อาจมีผู้สมัครเรสลิเดนซ์ไม่ครบตามจำนวนที่ต้องการด้วยมั้ง เพราะอีกทีหนึ่งเขาเปิดรับเยอะ แถมชื่อเสียงดีกว่าอย่างว่าแหละ ก็ที่นั่นเขาเด่นเรื่องนี้ มอเรามันเก่งภาคอื่นนี่หว่า สองสามปีมานี้คนสมัครไม่เต็มตลอด ถ้าน้องไม่ได้เลือกกว่าอยากไปที่อื่นก็อาจมีสิทธิ์นะ”

“ดี งั้นมึงก็ช่วยแนะนำน้องด้วยแล้วกัน น้องมันตั้งใจมาก ลุยสุดตัวเลย พี่กรบอกว่าจะสามปีมานี้ น้องมันทำฟันปลอมไปเกือบพันเคสแล้ว”

“พูดเป็นเล่น!”

“ไม่เล่นละ อันนี้นับแบบรวมๆ ทั้งหมดนะ ทั้งแบบบางส่วนแล้วก็ทั้งปาก”

“แค่ฟันเทียมถอดได้หรือ” ธนดลถามอย่างสนใจ

ในฐานะของหมอในเมือง ฟันเทียมถอดได้เป็นเคสที่หายาก แต่การที่รุ่นน้องทำเคสฟันเทียมไปจำนวนมากขนาดนั้น บางทีเธออาจจะเก่งกว่าเขาแล้วก็ได้

“ใช้ลิรับคุณหมอนดล คิดว่าที่นี่มีเคสรากฟันเทียมเป็นพันเคสหรือ”

ธนดลได้แต่หัวเราะกับความช่างจิกกัดของเพื่อน พอโตขึ้น มุมมองต่ออาชีพของพวกเราเปลี่ยนแปลงไป แต่สิ่งหนึ่งที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลงก็คือ เขากับอธิษฐ์ยังคงยึดมั่นที่จะเป็นหมอที่เก่งเพื่อคนไข้ ไม่ใช่เพื่อเงิน เพราะเราเชื่อว่า ตราบิเดที่เรามาเพื่อคนไข้ เราจะไม่อดตายแน่นอน แค่นั้นก็น่าจะ

พอแล้ว

“เงินเดี่ยวนี่กูอยู่กับน้องแล้วได้เรื่องยังไงจะโทร. บอกมึง ว่าแต่วันหยุดยาวที่มึงว่าจะกลับเนี่ย มึงจะกลับมาตั้งแต่วันศุกร์เลยหรือเปล่า”

“เออ กูจะกลับวันศุกร์ วันเสาร์มากินข้าวที่บ้านกูปะละ จะได้คุยกันยาวๆ”

“ได้ งั้นวันเสาร์กูไปหาแต่เช้า”

“โอเค แล้วเจอกัน”

ชนิดลวงสายจากเพื่อนแล้วทรุดตัวลงนั่งบนโซฟาที่ปลายเตียง กดรีโมตเพื่อเปิดโทรทัศน์ดูกีฬาช่องโปรด แต่สมองเขากลับนึกถึงคนที่ต้องเจอวันพรุ่งนี้

ในความทรงจำเขานึกหน้าคนสรไม่ออกแล้ว อย่าว่าแต่เสียงเลย แม้เพียงเศษเสี้ยวเกี่ยวกับเธอคนนั้นในฐานะเพื่อนรหัส เขายังไม่มีความทรงจำใดๆ เลย

“อืม จำได้ว่าเราไม่ได้ไปงานเปิดตัวรหัส แล้วยังไม่ได้ไปงานเลี้ยงสายด้วย โห เราที่เป็นรุ่นพี่ที่แยจ้จวะ” ชนิดลบตัวเอง และตั้งใจจะทำหน้าที่เป็นปฐพีให้เธออย่างดีที่สุดเป็นการชดใช้ก็แล้วกัน

ทำให้ในช่วงเวลาที่ดาวตก

ฉันจึงไม่เคยได้ลืมตา

มันกำลังภาวนาหลับตาลงเพื่ออธิษฐานให้เธอคืนกลับ

เพราะเธอไม่กลับ

ไม่กลับมาฉันนานเกินไป^๔

^๔ เพลง : “พริบตา” ศิลปิน : BIRD THONGCHAI X STAMP เนื้อร้อง/ทำนอง : อภิวิษฐ์ เอื้อถาวรสุข

ทันทีที่รถคนเดินนำแม่เข้าร้านกาแฟภายในโรงพยาบาลเลิควิชาญเวชชายหนุ่มก็ฮัมเพลงที่ติดหูตั้งแต่ฟังครั้งแรกอย่างไม่ตั้งใจ ในความรู้สึกเขาเพลงนี้แม่หลายคนจะบอกว่าเนื้อเพลงออกจะเศร้า แต่สำหรับเขากลับรู้สึกถึงความหวัง

เพราะหากเราภาวนาให้เธอคนนั้นหวนคืนมา แต่มันไม่มีทางเกิดขึ้น สิ่งที่เราทำได้ก็เพียงแค่อึดใจ หยุดการภาวนาแล้วก้าวเดินต่อไปเท่านั้น นั่นคือสารที่รถคนเดินได้จากการฟังเพลงนี้ครั้งแรก และมันก็กลายเป็นเพลงโปรดของเขาด้วย

“นั่นไงน้อง แม่เดินไปก่อนนะ ดอลลิ่งซาฟิซร่อนให้แม่ด้วย” สร้อยสนเอ่ยพลางเดินตรงไปยังที่นั่งที่อยู่ในสุดของร้าน ที่ซึ่งหญิงสาวเจ้าของทรงผมสั้นที่เซตเป็นลอนสวยนั่งหันหลังให้ประตูร้าน

“เห็นแคข้างหลังก็จำได้แล้วเธอ สุดท้ายไปเลยแม่เรา” รถคนเดินแม่ไล่หลังไป แต่คุณนายสร้อยสนก็ไม่หันมาตอบโต้ลูกชาย ชายหนุ่มเลยเดินไปต่อแถวเพื่อรอสั่งเครื่องดื่ม

“ซาฟิซร่อนกับอเมริกาโน่ร้อน กินที่นี่ครับ”

หลังจากชำระเงินเสร็จชายหนุ่มก็ถอยห่างไปยืนรอรับเครื่องดื่มพลางเหลือบมองแม่ที่นั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามเยื้องไปทางซ้ายมือของหญิงสาวแน่นอนว่าการทำอย่างนั้นก็เพื่อเว้นที่นั่งตรงข้ามเธอคนนั้นไว้ให้เขา

“ແບบຈຶງຈົງຈົງ ມ່ແມ່ແມ່”

“เครื่องดื่มได้แล้วค่ะคุณลูกค้า”

รถคนเดินรับถาดเครื่องดื่มแล้วเดินตรงไปยังโต๊ะที่แม่กับคุณนัดหมายของเขานั่งรออยู่ สร้อยสนยกมือขึ้นส่งสัญญาณให้เขาเล็กน้อยพร้อมรอยยิ้มกว้าง แต่หญิงสาวที่นั่งหันหลังให้กลับไม่แม่แต่จะหันมามอง รถคนเดินก็ได้คาดหวังว่าจะได้รับการต้อนรับอย่างยินดีปริตาจากเหลนรหัสที่เขาทิ้งขว้างหรือ เธอเป็นอย่างนี้ก็ดีเสียอีก เพราะจะได้ไม่ทำให้เขาต้องรู้สึกผิดมากเกินไป

“ซาครับแม่” ธนดลเอ่ยขณะยกแก้วชาร้อนวางตรงหน้าแม่ จากนั้นก็ยกแก้วกาแฟของตัวเองออกจากถาดแล้วนั่งลง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นเพื่อสบตากับคุณน้าของเขาเสียที

ดวงตาของธนดลกวาดมองตั้งแต่ผิวของแผ่นอกสีขาวที่เห็นอยู่รำไรใต้เสื้อเซ็กซี่ขาวผ้าชีทรีซึ่งสวมทับเสื้อกล้ามสีน้ำเงิน มาจนถึงลำคอซึ่งไร้เครื่องประดับ เรื่อยมาถึงคางมนและริมฝีปากที่ทาลิปสติกสีชมพูอมส้ม จมูกเธอโต้งเป็นสันนิดหน่อย ดูน่ารัก จนกระทั่งมาถึงดวงตากลมโตสีน้ำตาลเข้ม

ในเสี้ยววินาทีที่นั้นอยู่ๆ หูของเขาก็เหมือนกับได้ยินเสียงเพลง “พริบตา” ที่เขาชอบ มันวนซ้ำท่อนแรกของเพลงอีกครั้ง

ทุกครั้งที่เราว่าดาวตกทั้งโลกจะมองเห็นฟ้า
รอคอยอยากเห็นชั้วพริบตาที่ดาวลงมาบนนั้น
ก็สิบร้อยพันปีจะมีสักหนึ่งครั้ง
มีแค่เสี้ยววินาทีที่เราจะเห็นมัน

ดวงตาของเธอเหมือนกับดาวตกดวงนั้น มันร่วงหล่นลงมาจากฟ้า มันทั้งสวยงามและดูมีมนตร์ขลังจนเธออยากหลับตาลงเพื่ออธิษฐาน

‘แต่จะอธิษฐานขออะไรล่ะ’

ธนดลคิดซำๆ กับตัวเองพร้อมกับกะพริบตาเพื่อเรียกสติ เพราะคงไม่ดีแน่ถ้าเขาจะเสียดีกริยากับผู้หญิงที่น่ารักขนาดนี้ ที่สำคัญเธอเป็นทั้งรุ่นน้องและว่าที่ลูกศิษย์ของเขาด้วย

พีบ!

เพียงเสี้ยววินาทีที่เปลือกตาเขาปิดและเปิดขึ้น เสียงเพลงที่ตั้งอยู่ในหัวเขาก็หายไปแล้วถูกแทนที่ด้วยเสียงอันแสนคุ้นเคยจนเขาแปลกใจที่ได้ยินมันอีกครั้งในคาเฟ่แห่งนี้

“...โดยทั่วไปสาเหตุการเกิด Irritation Fibroma^๕ คือการได้รับ Trauma^๖ ซึ่งส่วนใหญ่จะเกิดจากฟันปลอม อีกสาเหตุก็คือเกิดจากการถูกรบกวนเนื้อเยื่อบริเวณนั้นแบบเรื้อรัง โดยสิ่งรบกวนนี้อาจจะเป็นคราบจุลินทรีย์ คราบหินปูน หรือสารเคมีบางชนิด ในกรณีศึกษาของเราผู้ป่วยไม่มีประวัติการเกิดทอมมา ไม่ได้ใส่ฟันปลอม...”

ชนดลเบิกตาโตจนแทบถลน ก่อนหลับตาลงอีกครั้งแล้วลืมขึ้นใหม่ แต่ภาพตรงหน้าก็ไม่เปลี่ยนแปลง ตรงหน้าเขาคือห้องเรียนเลกเชอร์ในคณคณที่ยืนพรีเซนตฺ์รายงานอยู่คือ อธิษฐ์ เพื่อนรักของเขา และเขาแน่ใจว่าต่อให้มันมีเครื่องบินที่เร็วกว่าเสียงเกิดขึ้นบนโลกแล้ว ก็คงไม่มีทางพาดคนที่อยู่ห่างจากกรุงเทพฯ หลายร้อยกิโลเมตรมาที่คาเฟ่ที่เขา นั่งอยู่ได้เพียงแค่พริบตาเดียวได้

พอเขาก็มหันหลังมองบนโต๊ะเลกเชอร์ตรงหน้าตัวเองก็พบเอกสารการเรียนซึ่งพริบตาตามรูปแบบของไฟล์พาวเวอร์พอยต์และหน้าเอกสารที่เปิดหราอยู่คือเรื่องที่กำลังบรรยายอยู่ ณ ขณะนี้ ซึ่งเป็นหัวข้อที่เขาจำได้ดีว่าเป็นรายงานของอธิษฐ์ตอนเรียนปีสี่ เคสนี้อาจารย์คัดมาให้กลุ่มของอธิษฐ์ ค้นคว้าข้อมูลก่อนจะนำมารายงานหน้าห้องเรียน

ชนดลจำเคสนี้ได้แม่น เพราะคนไข้รายนี้เคยเป็นคนไข้ในคลินิกปริทันตวิทยาของเขา ก่อนจะถูกส่งไปเข้าคิวทำฟันเทียมหลังจากเตรียมช่องปากเสร็จแล้ว

“นี่คือภาพทางกล้องจุลทรรศน์ของชิ้นเนื้อที่เราตัดจากช่องปากของคนไข้ จากภาพจะเห็นได้ว่า...”

ยิ่งเห็นภาพทางคลินิกประกอบกับภาพทางกล้องจุลทรรศน์ ชนดลก็รู้สึกถึงหัวใจของตัวเองที่เต้นแรงและดังมากขึ้นเรื่อยๆ จนชายหนุ่มกลัวว่า

^๕ เนื้องอกชนิดไม่ร้ายแรงชนิดหนึ่ง

^๖ การกระทบกระเทือน

คนอื่นจะได้ยิน ชายหนุ่มพยายามตั้งสติ เขาล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกง และดึงโทรศัพท์มือถือออกมา แต่สิ่งที่ติดมือออกมากลับไม่ใช่สมาร์ตโฟน รุ่นใหม่ล่าสุด แต่เป็นโทรศัพท์รุ่นเก่าสมัยที่หน้าจอยังมีปุ่มตัวเลขไว้ให้กด โทร. ออก

ความจริงที่กระแทกหน้าเขาจนแทบหยุดหายใจ พลันนิ้วมือก็กดไปที่ปุ่มโทรศัพท์ หน้าจอสว่างวาบขึ้นแสดงให้เห็นถึงวันเดือนปีและเวลาขณะนั้น

12 DEC 2008 10:48 AM

ชนดลเกือบจะแหกปากร้องดังๆ ออกมาแต่เขายกมือขึ้นปิดปากไว้ได้ทัน คมสันต์ เพื่อนสนิทอีกคนหันมามองพลางกระซิบถามว่า

“มึงเป็นอะไร”

ชนดลส่ายหน้า แล้วก็พยักหน้า

“ตกลงมึงเป็นอะไร ทำหน้าตาอย่างกับเห็นผี”

“อ๊วย ที่กูเห็นอยู่นี่เนี่ย น่ากลัวกว่าผีอีกเหอะ” ชนดลอยากดำเพื่อนกลับไปอย่างนั้น แต่เขากลับหลุดปากพูดกับเพื่อนได้เพียง

“กูไปเข้าห้องน้ำก่อน”

คมสันต์พยักหน้า แล้วหันไปฟังอธิษฐานรายงานเคสต่อ

ดีที่เป็นห้องเรียนขนาดใหญ่ซึ่งจุนักศึกษาได้เกือบหนึ่งร้อยคน และชนดลนั่งอยู่ด้านหลังสุด เขาจึงค่อยๆ ลุกขึ้นอย่างไม่กระโตกกระตาก แล้วค่อยศีรษะให้แก่อาจารย์ศรีสุดา อาจารย์เจ้าของรายวิชาเป็นเชิงขออนุญาตก่อนจะเดินออกไป

พอปิดประตูห้องเลกเชอร์เขาก็วิ่งอ้าวตรงไปยังห้องน้ำที่อยู่ใกล้ที่สุด และทันทีที่ได้เห็นหน้าและการแต่งกายตัวเองที่อยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาว ซึ่งสอดชายเสื้อไว้ในกางเกงขายาวสีดำและคาดเข็มขัดตรามหาวิทยาลัย ชายหนุ่มก็ผรุสวาทอย่างอดไม่ได้ว่า

“เหี้ย!”

๓

จำทำไป

ชนดลเคยอ่านบทความเกี่ยวกับการย้อนอดีตโดยอ้างคำพูดของ ไอน์สไตน์ว่า การเดินทางข้ามเวลาย้อนกลับสู่อดีตสามารถเป็นไปได้ แต่ด้วยวิธีอะไรไม่รู้ เพราะเขาจำชื่อวิธีการนั้นไม่ได้ แต่มีวิธีการโดยสรุปคือการเดินทางในเส้นทางหนึ่งไปเรื่อยๆ จนสามารถวกไปยังจุดเริ่มต้นของเวลาได้ แต่นั่นก็เป็นเพียงทฤษฎีเท่านั้น เพราะยังไม่มีใครพิสูจน์แน่นอน ชนดลก็ไม่คิดว่าตัวเองจะต้องเป็นคนพิสูจน์

‘ที่สำคัญ ถ้าจะให้ย้อนเวลาทั้งที ทำไมถึงต้องย้อนมาช่วงเวลาที่ดีที่สุดในชีวิตด้วย’

“ตกลงมันเป็นอะไร ไม่สบายเปลว่ะ หน้าซีดๆ” คมสันต์ถามขึ้นมาหลังจากหมดคาบเรียนในช่วงเช้า

ชนดลมองใบหน้าอ่อนวัยของเพื่อนสนิทอย่างไม่รู้จะพูดอย่างไร ถ้านี่เป็นเรื่องจริง เขาก็อยากจะทำบ้างเพื่อนและบอกให้ควบคุมอาหารการกินหน่อย เพราะอีกสิบปีข้างหน้าใบหน้าที่พอดูได้ของคมสันต์จะกลายเป็นซาลาเปาจนหาทางไม่เจอ แต่พอคิดว่าถ้าเขาพูดอย่างนั้น อีกฝ่ายต้องหาว่า

เขาบ้าแน่ๆ ชายหนุ่มเลยทำได้แคื่อยิ้มแห้งให้ แล้วตอบว่า

“กุสบายดี แค...ว่าง”

“มึงว่างได้เหวอะ ไอ้ธริชู้แม่งโดนลั่นและอยู่หน้าชั้น มึงว่างเนี่ยนะ เพื่อนรักจริงๆ เลยวะ” คมสันต์ดำกระทอกกระเทียบพลางพยักพืดไปทางธริชู้ซึ่งกำลังเซฟไฟล์ที่นำเสนอลงในโพลเดอร์ในคอมพิวเตอร์หน้าห้อง

ชนดลมองตามจึงเห็นหญิงสาวร่างโปร่งเดินเข้าไปหา เป็นเหตุให้เขาสูดหายใจเข้าลึก

‘จำได้ว่ายายมลเพิ่งตอบรับเป็นแฟนกับธริชู้ให้ตายเถอะ ต้องมาเห็นไอ้ธริชู้วิ่งตามยายมลอีกรอบเหวอเนี่ย นี่มันคั่นไม้คั่นมือจริงๆ ยิ่งไปกว่านั้นเฮ้อ แม้แต่เราเอง...’

“กลางวันนี่มึงจะกินข้าวกับพวกกูหรือจะไปกินกับแฟนมึง ถ้ามึงไปกูจะรู้ว่าตอนนี้อยู่กันหมาหัวเน่า”

ชนดลละสายตาจากไปหน้าที่มีรอยยิ้มโง่ๆ ของเพื่อนสนิทมามองสีหน้าเย้ยหยันของเพื่อนสนิทอีกคนแล้วตอบว่า

“กินกับมึง เออ หรือกูมันดกกับรียวะ”

คมสันต์มองหน้าเหมือนเห็นผีแล้วถามว่า “นี่มึงลืมนัดรียะเธอ เดี่ยวก็ทะเลาะกันอีกหรือก อาทิตย์ก่อนกว่ามึงจะอ้อเขาได้ ยังไม่เข็ดอีกหรือ”

ชนดลอยากจะทำอะไรก็ไม่ได้จริงๆ ใครมันจะไปจำรายละเอียดชีวิตเมื่อสิบปีที่แล้วได้ สิ่งที่เหลืออยู่ในความทรงจำของผู้ชายอายุสามสิบสองปีนะก็มีแค่ว่า ตอนปีสี่เรียนหนักแค่นั้น เสดคนไข้เคลสไหนยาก และเหตุการณ์สำคัญๆ เท่านั้น

“เออ กูลืมนะแล้ว มึงช่วยบอกกูหน่อย อาทิตย์ที่แล้วกูอ้อเขาอย่างไร”

ชนดลถาม เพราะเขาต้องเร่งปะติดปะต่อข้อมูลให้เร็วที่สุด ดีหน่อยที่เขาจำพอจำได้ว่าช่วงเวลาที่มีการปริเซนต์เคลสนี้ทั้งเช้าและบ่ายไม่มีคลินิก ไม่งั้นเขาคงงงเป็นไก่ตาแตกยิ่งกว่านี้

‘ตอนเย็นค่อยกลับไปดูตารางงานแล้วค่อยๆ รื้อฟื้นความทรงจำ

แล้วกัน' ธนดลคิดอย่างปลงขณะได้ยินคมสันต์พูดว่า

“ถ้าจะลืมนานี่ มึงเล็กกับเขาเลยดีไหม”

“ก็ได้อยู่ละ” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงเบา

“หา!? ว่าอะไรนะ”

“เอาน่า มึงอย่าลืลา ตกงูใช้อะไร้อเขา ให้กระเบาปะ”

คมสันต์ยังไม่ทันตอบอธิษฐ์กับณกมลก็เดินเข้ามารวมกลุ่ม แล้วเป็นอธิษฐ์ที่พูดว่า

“วันนี้กูกับมลจะไปกินที่ทิพย์ไอชา พวกมึงจะไปด้วยไหม”

ร้านทิพย์ไอชาเป็นร้านอาหารตามสั่งขนาดเล็กร้านโปรดของกลุ่มพวกเขาตอนเรียนมหาวิทยาลัย เนื่องจากมีอาหารหลากหลาย ทั้งแบบตามสั่งและแบบอาหารตัก มีชื่อเสียงเพียงอย่างเดียวคือมันอยู่นอกมหาวิทยาลัย ต้องเดินออกไปไกล ในช่วงเร่งรีบแบบนี้ไม่มีใครอยากเดินไปไกลหรอก

“ทำไม่ต้องออกไปไกลวะ เดี่ยวต้องกลับมาฟังพรีเซนต์ต่ออีก” คมสันต์ถาม แต่พอเห็นอธิษฐ์เหลือบมองณกมลเขาก็ไม่ยากได้คำตอบอีก

ธนดลเอ่ยช่วยแก้สถานการณ์ว่า

“พวกกูจะกินที่โรงอาหาร มึงไปเหอะ”

อธิษฐ์มองเพื่อนทั้งสองด้วยแวตารู้สึกพิศ ธนดลเลยแสร้งยิ้มแล้วลากคมสันต์ออกไป คมสันต์เดินตามไปเสียบๆ จนแน่ใจว่าจะไม่มีใครได้ยินสิ่งที่พวกเขาพูดจึงพูดขึ้นว่า

“กูว่า ยายมลมันคบไอ้อธิษฐ์เพราะต้องการเอาคืนไอ้รัฐ”

“อืม” ธนดลเออออโดยไม่เถียง เพราะว่าความจริงก็เป็นอย่างนั้น ณกมลเป็นผู้หญิงเห็นแก่ตัว มาคบเพื่อนเขาเพื่อไม่ให้เสียหน้าและประชดอดีตคนรักตัวเอง

“มึงว่าไอ้อธิษฐ์รู้ไหม”

“ู้”

“แล้วมึงว่าไอ้รัฐมันจะกลับมาหามลไหม”

ชนดลมองตรงไปตามทางแล้วสายตาก็ปะทะกับแผ่นหลังของคนชื่อ 'รัฐ' ซึ่งเดินอยู่ข้างหน้าแล้วตอบว่า

“ไม่”

คมสันต์หันมามองชนดล “มึงเป็นอะไร สรุปรูมึงทะเลาะกับรียี้อีกรอบจริงๆ เหรอ”

ชนดลดึงสติตัวเองกลับมาจากความสับสนของเหล่าเพื่อนที่อยู่ในาอนาคตอันแสนไกลมายังคนถามแล้วขมวดคิ้ว

“กูก็ถามมึงอยู่เนี่ยว่าอาทิตย์ที่แล้วกูใช้อะไรอ้อรียี”

ฉัตรวรัย หรือที่เจ้าตัวชอบเรียกแทนตัวเองว่ารียี เพราะไม่ชอบบอกเสียงคำว่า ‘ฉัตร’ ซึ่งฟังดูห้วนและไม่เพราะ ทั้งที่เป็นชื่อเล่นที่พ่อแม่ตั้งให้ เธอคบกับเขามาตั้งแต่เรียนอยู่ปีหนึ่ง ด้วยความที่หญิงสาวเป็นถึงดามมหาวิทยาลัยจึงมีคนรุมจีบเป็นจำนวนมาก แต่ชนดลก็สามารถฝ่าด่านเหล่านั้นจนหญิงสาวตัดสินใจคบกับเขา

รักแรกของชนดลเป็นไปด้วยดี เนื่องจากเขาเป็นคนสบายๆ และเข้าใจความเอาแต่ใจของผู้หญิงพอสมควร อีกอย่างเพราะเขารักแม่มาก และทำกิจกรรมร่วมกับแม่อยู่บ่อยๆ ดังนั้นการเอาใจและตามดูแลหญิงสาวจึงไม่ได้สร้างความลำบากให้แก่เขามากนัก แต่ทุกอย่างก็ดูจะเปลี่ยนไปเมื่อฉัตรวรัยเริ่มเข้าทำงานในวงการบันเทิง ขณะที่เขาก็เรียนหนักมากขึ้น

พวกเขาทะเลาะกันบ่อยขึ้น และยังคงเป็นเขาที่ต้องเป็นฝ่ายง้อจนเธอก่อน เธออ้างว่าไม่มีเวลา การที่เขาไม่ให้ความสำคัญแก่เวลาของเธอทำให้เขาเป็นคนผิด โดยเธอไม่เคยมองเห็นเลยว่า นักศึกษาทันตแพทย์ปีสี่ก็ไม่ใช่คนว่างงานเหมือนกัน

ชนดลในวัยยี่สิบสองปีไม่ค่อยฉลาดกับเรื่องพรรคนี้เท่าไร แต่เขาในวัยสามสิบสองซึ่งผ่านการทบทวนและมีประสบการณ์มากพอกลับมองเห็นชัดเจนว่า เขาตอนอายุยี่สิบสองโง่มากที่มองไม่ออกว่า เธอกับเขาอาจไม่เหมาะสมกันตั้งแต่แรกแล้ว และไม่ว่าเขาจะเข้าใจหรือไม่ลำบากต่อการ

ตามใจผู้หญิงสักคนแค่นั้น ความรักก็ไม่ใช่ว่าจะเกิดขึ้นได้ หากใครคนใดคนหนึ่งเอาแต่เป็นฝ่ายให้อยู่ฝ่ายเดียว

“มึงพาเข้าไปกินบุฟเฟต์นานาชาติราคาหัวละหลายพัน กูยังบ่นมึงอยู่เลยว่ามีงั้นพวกทิ้งเพื่อน ที่กับแฟนละเบ๊จ้ง”

“อ้อ” ธนดลรับคำขณะที่สมองพยายามดึงความทรงจำในช่วงนั้นขึ้นมาอย่างเลื่อนราง

โซดที่ทำการร้องอนครั้งนี้เป็นการเล่นใหญ่ไฟกะพริบของเขา เลยทำให้ธนดลพอจะได้ข้อมูลว่าเขาในเวลานี้มีเหตุการณ์เด่นๆ อะไรบ้าง

ชายหนุ่มจำได้ว่าหลังจากเขาจัดการอ๊อบแบบยิ่งใหญ่ไป ก่อนวันคริสต์มาสไม่กี่วันเขาก็ถูกบอกเลิก และงานฉลองส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ในปีนั้นของเขาก็เต็มไปด้วยความโศกเศร้าชนิดที่เพื่อนสนิททั้งสองคนเป็นห่วง อธิษฐ์ถึงกับยอมขุดใจจนกลม ยอมทิ้งคนรักที่เพิ่งคบหา แล้วพาเขาที่ซึ่มกะทือไปทะเลกับคอมสันด์

เราสามคนกินเหล้ากันในบังกะโลเหมือนกินน้ำ พอสร้างเมาก็ลงเล่นน้ำทะเล พอหัวคอมสันด์ก็ลากเขาไปหาของกิน เรียกว่าใช้ชีวิตแบบไม่คิดอะไรตลอดวันหยุด เพราะมีเพื่อนอยู่ด้วยในช่วงเวลานั้น ธนดลจึงได้สติพร้อมกับตั้งใจว่า ต่อจากนี้เขาจะอยู่กับปัจจุบัน และทำให้ชีวิตในทุกวันนี้มีความสุข เขาจึงกลายเป็นคนแบบนั้นมาจนถึงวันนี้

“โธ่เอ๊ย ย้อนเวลามาช่วงไหนไม่มา ดันมาในช่วงที่ชีวิตบัดซบที่สุด” ธนดลคิดก่อนตัวเองอย่างเหนื่อยใจ

“อ๊ะ! ทำไมเด็กปีหนึ่งถึงมากินข้าวที่ร้านอาหาร โห่ มากับหนุ่มแพทย์เสียด้วย”

เสียงของคอมสันด์ดังขึ้นธนดลจึงหันไปมองในทิศทางเดียวกับเพื่อน และเห็นคนคู่หนึ่ง หญิงสาวถือแก้วน้ำผลไม้ปั่นเดินนำหน้า ขณะที่ผู้ชายถือจานอาหารตามสั่งสองจานเดินตามหลังมา ถ้าเป็นธนดลคนก่อนคงมองผ่านไป แต่เพราะเขาตอนนี้ไม่ใช่ชายธนดลตอนอายุยี่สิบสองนี่สิ สายตาเขาเลย

จับจ้องอยู่ที่ใบหน้าหญิงสาวที่ถือแก้วน้ำเดินนำหน้ามา

“ธนสร ศรีสุริยศาสตร์” ธนดลเอ่ยเบาๆ

“ใช่ กูนี่กว่ามึงไม่สนใจเหลนรหัสของมึงแล้วสิ วันเปิดสายรหัสมึง ดันป่วย กูเลยต้องเอาของขวัญไปให้น้องแทน แล้วงานเลี้ยงรับสายมึงก็ดัน ไปง้อยายรียอีก ตกลงมึงได้เลี้ยงน้องไปบ้างยัง”

ธนดลส่ายหน้าพาลกลางคิดถึงอดีต ดูเหมือนเขากับธนสรจะไม่ค่อยมี ดวงได้พบหน้ากันเลย กิจกรรมสำคัญระหว่างรุ่นพี่รุ่นน้องทุกกิจกรรม เขาก็ต้องมีเหตุให้คลาดกันทุกครั้งจนไม่ได้พบเจอเธอ และเขาก็จำไม่ได้แล้วว่า ได้เจอเธอครั้งแรกเมื่อไร

‘เจอในโรงอาหารอย่างนี้หรือว่าไปเจอกันที่อื่น อืม ช่างเถอะ ถือว่าได้ เจอที่นี้ละกัน’ ชายหนุ่มคิดและตัดใจจากเรื่องนี้ไปอย่างไม่ใส่ใจขณะตอบ เพื่อนไปว่า

“ยัง ไปหาโต๊ะว่างกันเถอะ”

“นั่นไง ตรงที่นั่งนั่นแหละน่าจะว่างพอดี ลองไปถามน้องแล้วกัน”

ยังไม่ทันที่ธนดลจะร้องห้าม คมสันต์ก็เดินตรงไปหารุ่นน้องทันที

“น้องตั้งค์ ที่ว่างเนี่ยมีใครจองหรือยัง”

หญิงสาวเจ้าของดวงตากกลมโตเงยหน้าขึ้นสบตาคมสันต์แล้วคลี่ยิ้ม เล็กน้อย ก่อนจะชะงักรอยยิ้มไปในิดหนึ่งเมื่อเธอเบนสายตามาสบตาเขา ไม่นานรอยยิ้มบนใบหน้าก็จางหายไป แล้วเหลือบมองชายหนุ่มที่นั่งอยู่ตรงข้าม เธออย่างเปลือยโพล การแสดงออกแบบนั้นทำให้ธนดลแปลกใจ ในอดีตเขาคิดว่าธนสรเพิ่งรู้ว่าความรักของเธอนอกใจก็ตอนที่ฉัตรวิริย์บอกเลิกคบกับเขา แล้ว แต่จากท่าทางที่เธอแสดงออกทางสายตายุ่งยวนเหมือนกับเธอรู้เรื่องนี้ มาก่อนแล้ว

นี่รู้ทั้งรู้ว่าแฟนตัวเองคบซ้อนก็ยังทำเป็นไม่รู้ได้เนอะ เหลนรหัสเราคอนนี่ก็โง่กว่าที่คิดนะ

“ว่างค่ะ พี่สันต์จะนั่งก็ได้นะคะ”

“ได้ ขอบใจ ไปมึง ไปซื้อข้าวกัน”

คมสันต์วางของลงจ่องที่หนึ่งไว้แล้วหันไปชวนชนดล ก่อนจะหมุนตัวเดินนำไปก่อน

ขณะที่ชนดลตัดสินใจเอ่ยทักทายชายหนุ่มซึ่ง ณ ช่วงเวลานี้น่าจะเริ่มเพาะปมความรักกับคนรักของเขาแล้ว

“ไ้ มึง เดือนคณะแพทย์มาทำอะไรที่คณะทันตะวะ”

อนวินยิ้มรับ “น้องตั้งค์อยากกินอาหารที่โรงพยาบาลทันตะนะ”

“กูเพิ่งรู้ว่าแพทย์ปีสี่ว่างขนาดนั้น”

รอยยิ้มบนใบหน้าของอนวินลดความสดใสลงนิดหน่อย แต่ชนดลไม่สนใจ เขาสนใจพูดเหมือนกับแซว แต่ถ้าหากเจ้าตัวจะเป็นวัวสันหลังหะก็ไม่เกี่ยวกับเขา

คนบางคนก็เหมือนซูเปอร์แมน แพทย์ปีสี่จะว่างได้อย่างไร ดูท่าการที่อนวินยอมไปรับคนรักที่ตึกเรียนรวม แล้วถ่อมาไกลถึงโรงพยาบาลทันตแพทยศาสตร์ซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกับตึกเรียนรวม ก็แสดงว่าเจ้าตัวคงไปทำความผิดอะไรไว้ แล้วมาตามร่องอนคนรักเท่านั้น

คมสันต์ที่ไปซื้ออาหารก่อนเดินกลับมาและนั่งลงฝั่งเดียวกับอนวินตั้งนั้นที่นั่งข้างตัวชนดลก็เลยเหลือให้แก่เขา และชนดลก็ไม่คิดว่าผิดธรรมเนียมอะไรที่เขามานั่งฝั่งเดียวใกล้ๆ กับหญิงสาว เพราะไม่ใช่ว่าคู่รักทุกคู่จะชอบนั่งกินข้าวข้างๆ กันตลอด

“น้องตั้งค์เพิ่งเคยเจอไอ้ดลครั้งแรกใช้ไหม นี่ไปปฐพีส่วนตัวจริงของน้องละ มีอะไรที่ถามมันได้ มันเก่งกว่าพี่เยอะ” คมสันต์แนะนำชนดลให้เหลนรหัสของเขาได้รู้จัก

“ขอบคุณค่ะ พี่ลึงกับพี่นกก็ดูแลตั้งค์ดีมากฯ แล้วค่ะ”

ชนดลกลอกตาครุ่นคิดอยู่แวบหนึ่ง โอ นี่เขาเกือบลืมน้องรหัสกับหลานรหัสจอมแสบไปแล้ว ถึงจะทำตัวบ้าๆ บอๆ ไปหน่อย แต่หลานรหัสคนนี้ก็เชื่อถือได้ เพราะอย่างนั้นตอนที่เลี้ยงสายเขาเลยไม่ได้เป็นห่วงมาก

แต่พอนึกว่าอีกไม่ถึงสองสัปดาห์เหลนรหัสของเขาก็จะถูกแฟนตัวเองบอกเลิกคบด้วยเหมือนกัน เขาเลยอดพูดขึ้นไม่ได้ว่า

“ถึงจะดูแลดี แต่มีพี่ให้พึ่งพาหลายๆ คนก็ดีกว่าไม่ใช่หรือ”

ชนธรมองหน้าเขาอย่างแปลกใจ ก่อนจะค้อมศีรษะให้นิดหนึ่งเป็นเชิงขอบคุณแล้วหันไปกินอาหารต่อ ไม่นานคู่รักต่างคนก็จะขอตัวลุกจากไปก่อน ทั้งให้คอมลันต์มองตามไปอยู่สักพัก แล้วจึงหันมาพูดกับชนดลว่า

“นี่ไม่ถึงว่าเหลนรหัสมึงจะคว่ำเดือนมหาวิทยาลัยของรุ่นเราไว้ได้ นี่เรียกว่าเก่งสมกับเป็นเด็กในสายรหัสเดียวกับมึงเลย”

ชนดลมองตามหลังคนทั้งสองไปจนลับตาแล้วส่ายหน้าซ้ำๆ

“สมกับเป็นสายรหัสเดียวกันนะใช่ แต่ไม่เก่งหรอก”

“พูดอะไรของมึง ฟังไม่เห็นรู้เรื่อง”

“มึงไม่ต้องรู้เรื่องหรอก รีบกินเร็วๆ เดียวขึ้นเรียนไม่ทัน”

ความโชคดีของชนดลคือกลุ่มของเขาได้ฟรีเซนต์งานของรายวิชานี้ไปแล้ว นั่นจึงทำให้วันแรกของการย่นเวลากลับมาเป็นเด็กปีสี่ของเขาไม่โหดเกินไปนัก แถมเขายังมีเวลานั่งวางแผนชีวิตระหว่างฟังเพื่อนฟรีเซนต์จนกระทั่งหมดวัน

ชายหนุ่มตั้งใจรีบกลับบ้านเพื่อไปดูตารางชีวิตของตัวเอง แต่เขายังขับรถไม่ทันถึงบ้านเลยโทรศัพท์ของเขาก็ดังขึ้น พอเหลือบเห็นชื่อคนที่โทรเข้ามาเขาก็แทบผงะ

ที่รักของดล

ชนดลเอื้อมมือไปหรีเสียงเพลงที่ตั้งจากวิทยุอย่างงอแงงะเล็กน้อย เพราะจำไม่ได้ว่าปุ่มหรีเสียงมันอยู่ตรงไหน เสร็จแล้วจึงเอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์มาเพื่อกดรับสาย จะได้ว่าเบอร์นี้เป็นใคร

“โหย กูเคยตั้งอะไรเหี้ยๆ แบบนี้ด้วยเหอวะ...ฮัลโหลครับ”

“ถึงไหนแล้วดล รีयरอมมาสิบนาที่แล้วนะ”

‘ฉิบหายละ นี่กูมีนัดเทรอะวะ’ คนที่เพิ่งย้อนเวลากลับมาอุทานในใจ
อย่างตื่นตระหนก แต่เขายังมีสติพอจึงตอบกลับไปด้วยเสียงปกติที่สุดว่า

“รถดลเสียนะ รีย์ เนียร์รอดยกอยู่”

“เสียว? ตั้งแต่เมื่อไร ทำไมไม่โทร. มาบอกเร็วๆ ละ รีย์รอมาตั้งนาน
แล้ว”

“เพิ่งเสียวเมื่อกี้ ดลก็ว่าจะโทร. หาอยู่ แต่รีย์โทร. มาพอดี งั้นวันนี้เรา
ยกเลิกนัด...”

ชายหนุ่มยังพูดไม่จบดี แฟนสาวก็แย้งขัดขึ้นเสียวก่อน

“ไม่ได้ละ ดลสัญญาแล้วว่าวันนี้จะพารีย์ไปกินอาหารทะเลที่พัททยา
รีย์อุตส่าห์เคลียร์ตารางงานของวันเสาร์อาทิตย์ไปทั้งหมด ดลจะยกเลิกนัด
ได้ยังไง ไม่รู้ละ วันนี้ดลต้องมารับรีย์ที่คอนโด และเราต้องไปพัทยกกัน”

“พระเจ้า ไม่ใช่แค่ันดธรรมดาเสียวด้วย แล้วโหงเราเปลี่ยนแปลงอะไร
ไม่ได้เลยวะ” ธนดลบ่นกับตัวเองอย่างเศร้าๆ พร้อมกับเค้นสมองหาทางออก

“ขอดลถามช่างก่อนนะ ดลไม่อยากจะให้รถไปเสียวกลางทางอีก เอาจี๋
เดี่ยวอีกครั้งชั่วโมงดลโทร. กลับนะ ถ้ารถซ่อมเสร็จไม่ทันจริงๆ ดลจะขอยืม
รถพ่อ แต่รีย์คงต้องรออีกนิดหนึ่ง”

“ได้ รึบๆ มานะ”

คนที่ปลายทางตัดสายไปแล้ว ธนดลพ่นลมหายใจแรงๆ ออกไป พอ
ลองมาใช้ชีวิตแบบเดิมอีกครั้งทำให้เขารู้เลยว่า ผู้หญิงอย่างฉัตรวริญนั้น
ไม่เหมาะกับเขาจริงๆ แต่จะให้ทำอย่างไรได้ละ ในเมื่อตอนนี้เธอยังเป็น
แฟนเขาอยู่ และเขาไม่ต้องการยุ่งกับเหตุการณ์ในอดีต

เขาในวันนี้คือผลพวงจากการเรียนรู้ประสบการณ์ในอดีต หากใน
ช่วงเวลานั้นเขาไม่ได้เจ็บปวดจากการตัดสัมพันธ์กับฉัตรวริญ เขาในวันนี้
ก็คงไม่รู้ว่าเขาต้องการมีชีวิตแบบไหน จะเรียนรู้วิธีจัดการกับอารมณ์ความ
ผิดหวังอย่างไร ที่สำคัญเขาจะไม่มีความรู้ว่าโลกใบนี้กว้างใหญ่แค่ไหน

แต่ทำไมๆ ต้องจำเมื่อเธอไม่คิดจริงจัง
 ทำไมๆ ความรักที่เธอนั้นลืมนี่ต้องเก็บมาคิดฟุ่มฟาย^๗

ชายหนุ่มกดปุ่มเพิ่มระดับเสียงแล้วเพลงจากช่องรายการวิทยุที่เปิดค้างอยู่ก็ดังขึ้นราวกับจะย้ำความใส่ใจของคนฟังทำให้ชนดลคลี่ยิ้มอย่างจนใจ ผู้คนข้างอวยากกลับมาแก้ไขอดีตเพราะยังคงจดจำความเจ็บปวดที่เกิดกับตนได้ แต่ชนดลกลับคิดว่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วนั้นดีเสมอ แม้เราจะเจ็บปวด แต่หากผู้คนเรียนรู้มันแล้วลืมนส่วนที่ทำให้เจ็บปวดเสีย มันก็แค่นั้นเอง สมอมมีพื้นที่จำกัด ถ้าต้องเลือกจำอะไรสักอย่าง เราจะจำสิ่งที่จะมาทำร้ายเราไปทำไม

---

^๗ เพลง : “จำทำไม” ศิลปิน : Tattoo Colour

โกหก

สายฝนในฤดูหนาวตกลงมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย หากเป็นเวลาปกติ
ชนดลก็ไม่คิดจะใส่ใจมัน กรุงเทพมหานครไม่มีหน้าหนาวอยู่แล้ว แต่เมื่อ
ฝนตกก็ยิ่งทำให้การจราจรติดขัดมากขึ้นทำให้เขาที่เพิ่งขับรถออกจากบ้าน
เพื่อตรงไปยังคอนโดของคนรักต้องล่าช้าไปอีก

“โดนด่าแน่ๆ เรา” ชนดลเอ่ยอย่างปลงๆ แม้เขาจะไม่ได้คิดอะไรรักกับ
ฉัตรวิริย์แล้ว แต่ก็พอจำได้ว่าอีกฝ่ายเกลียดการรอคอยแค่ไหน

กริ่ง!

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นทำให้คนที่นั่งอยู่หลังพวงมาลัยรถที่จอดติดแหง็ก
มานานได้แต่เหม่อมองสายฝนตกกระทบกับกระจกหน้ารถอยู่นั้นสะดุ้งเฮือก
เมื่อเขาหยิบโทรศัพท์มาดูบนหน้าจอก็พบว่า เป็นคนเล่นโทรศัพท์. เข้ามา

“ว่าไง”

“มีงอยู่ไหน”

“อยู่บนรถ กำลังจะไปคอนโดริย์”

“หา?”

“มึงตกใจอะไร ภูแค่จะไปคอนโดแฟนภู ไม่ได้ไปหาก็กี่เสียหน่อย”
 ชนดลพูดติดตลก แต่คนปลายสายกลับตอบกลับมาเหมือนไม่ทัน
 คิดว่า

“มึงไม่ได้ไปหาก็กี่ แต่แฟนมึงนะ...”

ชนดลเลิกคิ้ว “ไอ้สันต์”

“เฮ้ย ภูไม่ได้พูดอะไร ไม่รู้อะไรทั้งนั้น”

ชนดลหนึ่งคิดไป เมื่อสิบปีก่อน กว่าเขาจะรู้ว่าคนรักของเขามีภิกที่คบ
 ซ่อนอยู่ที่หลังจากที่อีกฝ่ายมาบอกเลิกเขานั้นแหละ และคนที่บอกเขาก็คือ
 คมสันต์ที่บังเอิญอยู่คอนโดเดียวกันกับฉัตรวิริย์ แล้วเห็นอนินินมาส่งหญิง
 สาวที่หน้าคอนโดเลยตามสืบให้ แต่การที่วันนี้ได้อยู่ๆ คมสันต์ก็พูดเรื่องภิก
 ขึ้นมาก่อนเวลา หรือว่าเมื่อสิบปีที่แล้วเขาไม่ได้ไปพ่พ่พ่พ่กับฉัตรวิริย์

‘อา ชู่ละ เราไม่ได้ไปจริงๆ ตอนนั้นดูเหมือนฉัตรวิริย์จะยกเลิกนัด
 เพราะมึงงานด่วน’

ตืด! ตืด!

ขณะที่ชนดลกำลังคิดอยู่นั้น เสียงในโทรศัพท์ก็ดังเตือนว่าเขามีสาย
 ซ่อนเรียกเข้ามา ชายหนุ่มเลยรีบบอกเพื่อนให้รอสายแล้วสลับสายโทรศัพท์
 ไปรับสายของคนรัก

“ดล ถึงไหนแล้ว”

“ดลกลับมาเอากระเป๋าเสื้อผ้าเพิ่งออกจาก...”

คำว่า ‘บ้าน’ ยังไม่ทันได้พูดฉัตรวิริย์ก็พูดสวนกลับมาว่า

“ผู้จัดการวิริย์เพิ่งโทร. มาบอกว่าวันเสาร์มีงานด่วน ยกเลิกไม่ได้ วิริย์
 ขอโทษนะดล เราคงไปพ่พ่พ่พ่ด้วยกันไม่ได้แล้วละ ดลคงไม่ว่าอะไรนะ”

น้ำเสียงออดอ้อนของฉัตรวิริย์ในตอนท้ายทำเอาชนดลขมลูกขู๋ ไม่ใช่
 ว่ามันอ่อนหวานเกินไป แต่ชายหนุ่มเริ่มรู้สึกว่าการที่เขาตั้งใจว่าจะไม่เปลี่ยน
 แปลงอดีตเป็นเรื่องที่ถูกต้องแล้ว แม้ในรายละเอียดอาจจะไม่ถูกต้องทั้งหมด
 แต่ผลลัพธ์โดยรวมของมันกลับถูกต้องทุกอย่าง

“ก็มันเป็นงานนี้ ไม่เป็นไรหรอก ัจฉ...จะให้ดลรับไปกินข้าวแทนไหม”
 “ไม่ๆ ไม่ต้อง อ้อ...มะ...ไม่ต้องหรอก ผนตกรถติดอย่างนี้ ดลรับ...

อิม รีบกลับบ้านเถอะ”

น้ำเสียงที่ตอบกลับฟังดูร้อนรนและดั่งสลัดกับอาการเหนื่อยหอบเป็นช่วงๆ ทำให้ชนดลซึ่งไม่ได้ตั้งความหวังอะไรไว้แต่แรกแล้วมีสีหน้าที่เคร่งขรึมขึ้น เขาในตอนนั้นไม่ใช่เด็กน้อย อายุอาณามก็เกินเลขสามไปแล้ว ประสบการณ์ในเรื่องอย่างวาก็พอมีบ้างทั้งไทยทั้งเทศ แคฟังเสียงก็พอเขาได้ว่าคนปลายสายไม่ได้อยู่ในสภาพปกติ

ชายหนุ่มไม่ได้โกรธ แต่ความรู้สึกดูถูกดูแคลนมันพลุ่งขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ ต่อหน้าเขา เธอวางตัวเป็นคุณหนูผู้สูงส่ง แม้แต่จะจับมือถือแขน เขายังต้องขออนุญาต แต่ล้หลังเขากลับปล่อยเนื้อปล่อยตัวให้ผู้ชายคนอื่นแล้วยังมีหน้ามาอวดฉลาดตีสองหน้ากับเขาอีก

เมื่อคิดย้อนไปว่าในช่วงเวลานั้นเขาไม่เคยเอะใจเลยว่าคนรักที่เขาดูแลตั้งแต่ดาวดวงใจ นอกจากเธอจะนอกใจเขาแล้วยังนอกร่างไปกับไอ้หนุ่มแสนเลวคนไหนก็ไมรู้ แคคิด ความรู้สึกที่เคยเฉื่อยชาต่ออดีตคนรักก็เริ่มเอนเอียงไปในทางรังเกียจมากขึ้น

“ัจฉก็ได้ เตี่ยวดลขวารรถกลับก่อน” ชนดลพูดจบก็กดตัดสายทันที แล้วก็เผลอลืมไปแล้วว่าตัวเองกดพักสายของเพื่อนสนิทไว้ด้วย ดังนั้นพอโทรศัพท์กรี๊ดร้องขึ้นอีกรอบเขาก็นึกได้และรู้สึกผิดกับคมสันต์

“เออ โทษทีมีง มือไปโดน สรุบมีงมีอะไร”

“กูเห็นแฟนน้องตั้งค้ขึ้นไปบนห้องกับแฟนมีงเมื่อก็ ถ้าขึ้นไปเฉยๆ กูก็ไม่คิดจะโทร. หามึงหรือก แต่เน่แม่งกอดเอาพากันเดินขึ้นไปเลย”

พอได้ยินคมสันต์พูดรว้โดยไม่ปีดบัง ชนดลก็ยิ้มออกมา ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปี คมสันต์ก็เป็นแบบนี้เสมอ ใ้นิสัยยอมแตกหักกับเพื่อนดีกว่าปล่อยให้เพื่อนต้องเจ็บปวดเพิ่มแม่สักวินาทีไม่ได้เลย ทำให้ไอ้ความรู้สึกรังเกียจที่เกิดขึ้นเมื่อสักครู่แทบจะหายไปหมดสิ้น

‘ตอนคราวไอริชส์ ใช้อันต์มันก็เตือนแบบเอาเป็นเอาตาย แต่ริชส์ดัน
รู้ตัวช้า เลยเจ็บนานเลย’

“ขอบใจมึง กูรักมึงวะ”

“เหี้ย อย่ามาพูดอะไรให้ขุ่นกู นี่มึงเชื่อกูใช่ไหม”

“เชื่อ ริชส์เพิ่งโทร. มายกเลิกทริปที่จะไปพัทยาด้วยกัน เสาร์อาทิตย์นี้
กว้างละ ไปทำอะไรกันดี”

“จะทำอะไรได้ อ่านหนังสือสิมึง กูมีรายงานต้องทำ ส่วนมึงถ้าว่างก็
เอาเวลาไปทบทวนดีกว่าว่าจะจัดการกับคนของมึงยังไง แต่กูบอกเลย ถ้ามึง
แต่งกับคนนี้ กูไม่ไปงานแต่งมึง”

ธนดลหัวเราะหึๆ ในลำคอ “อย่าห่วง กูคงได้ไปงานแต่งมึงก่อน”

“อย่ามากระทบกระเทียบกู คนไม่เคยมีแฟนอย่างกูจะแต่งงานก่อน
พวกมึงได้ไง มึงล้อกูได้ขนาดนี้แสดงว่าไม่เป็นไร แต่ถ้าหนักหนาก็บอกนะ
กูจะไปอยู่เป็นเพื่อน”

“ได้ ขอบใจจริงๆ” ธนดลยิ้มอีกทีแล้วกดวางสายไป

ในความเป็นจริง คมสันต์เป็นคนแรกในกลุ่มเพื่อนที่ได้แต่งงานก่อน
จริงๆ คมสันต์ไม่เคยมีแฟน แต่พอไปใช้ทุนบนเกาะแห่งหนึ่งปุ๊บก็ตกหลุม
รักผู้ช่วยทันตแพทย์ที่นั่น สุดท้ายก็แต่งงานกัน ปัจจุบันมีลูกหญิงและชาย
อย่างละคน ตอนซากกลับจากอเมริกายังหอบของเล่นมาให้หลานตั้งหลายชิ้น
เลย

เปาะเปะ!

สายฝนยังคงตกลงกระทบกับกระจกหน้าต่างขณะที่ธนดลเปิดไฟเลี้ยว
เพื่อกลับรถตรงจุดยูเทิร์นเพื่อกลับบ้าน แต่เพราะตั้งแต่รับโทรศัพท์ของ
ฉัตรวิริย์ที่ไวววยให้รีบไปรับเขาก็ยังไม่ได้กินอะไรเลย ติดอยู่ในรถนานๆ
ก็ชักทิว ชายหนุ่มจึงเลือกแวะที่ซูเปอร์มาร์เกตใกล้หมู่บ้านเพื่อหาอะไรกินก่อน

เพราะเป็นเย็นวันศุกร์ ผู้คนหากไม่ติดอยู่บนถนนก็ติดอยู่ในห้าง
และซูเปอร์มาร์เกตใกล้ๆ หมู่บ้านที่ธนดลอยู่ก็เช่นกัน ลานจอดรถเต็มไป

ด้วยรถยนต์ของคนที่อาศัยอยู่ในย่านนี้ กว่าชายหนุ่มจะหาที่จอดรถได้เขาก็หิวจนไส้กิว ฉะนั้นพอลงจากรถได้ก็รีบตรงดิ่งไปยังร้านอาหารฟาสต์ฟู้ดที่คนน้อยที่สุดทันที อาหารก็มาเร็วทันใจ แต่ขณะที่เขาทรุดตัวลงนั่งที่โต๊ะที่อยู่ติดผนังกระจกของร้าน เขาก็เหลือบเห็นเหลนรหัสของตัวเองเดินมาหยุดตรงทางเดินที่ด้านนอกร้าน แล้วรับโทรศัพท์

สีหน้าของเธอแสดงความดีใจพร้อมกวาดสายตามองไปโดยรอบ เหมือนกำลังหาใครสักคน ธนดลซึ่งกำลังอ้าปากกับปึกไปอยู่ก็พอเดาได้ว่าอีกเดี๋ยวเถอะ ความยินดีของเธอคงต้องกลายเป็นความเศร้าแน่ๆ

‘แล้วก็ใช่’ ธนดลคิดขณะขยับปากเคี้ยวตุ้ยๆ พร้อมกับลิ้มรสไปอย่างมีความสุข แต่ความสุขจากการเติมเต็มให้แก่ความหิวโหยกลับลดลงทันที เมื่อหญิงสาวคนที่เขากำลังลุ้นเพื่อดูสีหน้าเธอได้หันมาสบตาเขาจ้องๆ พอตี

ดวงตากลมโตพรวาระยับที่ราวกับมีดาวตกอยู่ภายใน ณ เวลานั้นมันได้กลับกลายเป็นท้องฟ้าอันมืดมิดไปแล้ว มันมีตลันทีเสียดจนเขาใจหาย ชายหนุ่มเลยก้มมือเรียกเธอให้เข้ามาหาเขา

ธนสรลดมือที่ถือโทรศัพท์ลงแล้วจำใจเดินมาหาเขา นั่นทำให้ธนดลรู้สึกดีขึ้นอย่างไม่เห็นเหตุผลที่เขาเป็นปุรุษรหัสของเธอคนนี้

“นั่งสิ กินข้าวเย็นหรือยัง” ธนดลถาม

“กินแล้วค่ะ”

“โกหกรุ่นพี่นะคิดดีแล้วหรือ” ชายหนุ่มถามเสียงนิ่ง หากอ้างอิงจากสิ่งที่แม่บอก บ้านของธนสรไม่ได้อยู่แถวนี้ การที่เธอมาอยู่ที่นี่แสดงว่าบ้านของอนวินน่าจะอยู่แถวนี้ และหญิงสาวกำลังรอให้อนวินมารับ น่าเสียดายตอนนี้คนที่ควรจะออกมารับเธอดันไปนอนกอดผู้หญิงคนอื่นเสียแล้ว

“ไปสั่งสิ พี่เลี้ยง”

ธนสรแหม่ปากอย่างตื้อตึง แต่ธนดลไม่สนใจ เขาควักกระเป๋าเงินออกมาแล้วยื่นธนบัตรสีม่วงให้เป็นเชิงบังคับ ธนสรเลยต้องเดินไปสั่งอาหารอย่างแค้นๆ ไม่นานหญิงสาวก็ถือถาดอาหารกลับมาตั้งตรงหน้าเขา

“ไม่กินซอสเหรอ...ไม่ต้องลูก พี่ไปตักให้เองจะเต็มอยู่พอดี” พุดจบ
 ธนดลก็ลุกขึ้นถือจานของเขาและของเธอเดินไปบีบซอสใส่จานกินพื้นที่หนึ่ง
 ในสามของจานแล้วถือจานเดินกลับมา

“กินซอสผสมนะ อร่อย”

ธนสรมองซอสสองสีที่มากเกินไปเกินความพอดีอย่างอดรู้สึกลึทังไม่ได้

“กินเลย ไม่ต้องเกรงใจ ชอบเฟรนช์ฟรายสีใหม่ คงไม่ชอบหรอกเนอะ
 เดี่ยวอ้วน”

พอได้ยื่นเขาพุดพร้อมกับยื่นมือมาหาแบบนั้นหญิงสาวก็รีบเลื่อนจาน
 ที่ใส่เฟรนช์ฟรายสีให้ห่างมือรุ่นพี่แล้วพุดว่า

“หนูชอบกินค่ะ”

ธนดลยกไหล่แล้วก้มหน้ากินไก่ชิ้นที่สองในงานตัวเองต่อ ธนสรเห็น
 เขาไม่พุดอะไรก็เริ่มกินอาหารในงานตัวเองเงียบๆ เมื่อไก่ของเธอหมดไป
 หนึ่งชิ้น อาหารตรงหน้าธนดลก็เหลือเพียงซาก

“บ้านอยู่แถวนี้เหรอ”

มือที่ใช้ส้อมจิ้มเนื้อไก่ซึ่งกำลังเกาะจากห้องชะงักไปนิดหนึ่ง แล้วตอบ
 ว่า “เปล่าค่ะ มีนัดกับเพื่อนนะ พอดี...เขาติดธุระ มาไม่ได้แล้ว”

ธนดลทำเป็นไม่สนใจคนตอบที่เสียงฟังดูเศร้าลงเรื่อยๆ ด้วยการชวน
 คุยต่อ

“งั้นก็ว่างแล้วสิ”

“คะ? ค่ะ”

“เสาร์อาทิตย์นี่ก็ว่างใช้ไหม มีรายงานต้องทำไหม”

ธนสรมองหน้ารุ่นพี่อย่างไม่เข้าใจ ชายหนุ่มเลยไขข้อข้องใจให้ว่า
 “ตอนวันเปิดสายรหัสแล้วยังวันนัดเลี้ยงสายอีก พี่ไม่ว่าง เลยว่าจะชดเชย
 ให้ดีไหม”

“ไม่ต้องหรอกคะ คือ พี่ๆ คนอื่นเขาก็...”

“ไม่ได้ ตอนพี่อยู่ปีหนึ่งมีทั้งนัดเลี้ยงทั้งสาย นัดเลี้ยงแยกทีละปี นัด

เลี้ยงรวมสายกับเพื่อน หุย เยอะไปหมด เด็กปีหนึ่งที่ไม่ชอบให้รุ่นพี่เลี้ยง มีที่ไหน เองก็แหละ แล้วนี่มายังไง ชับรธมา?”

จนสรส่ายหน้าอย่างงุนงงเพราะการเปลี่ยนหัวข้อสนทนาอย่างฉับไว “งั้นเดี๋ยวพี่ไปส่ง แต่เดี๋ยวเราไปกินไอติมกันก่อนนะ พี่อยากกิน”

ท่าทางที่รุ่นน้องพยักหน้ารับอย่างเอ้อๆ ทำให้ชนดลยิ้มกว้างขึ้น มันต้องแบบนี้สิ ดีกว่าทำท่าเหมือนเด็กน้อยหลงทางเมื่อที่ตั้งใจจะ

บอกว่ารัก รัก รักฉันโกหกทั้งนั้น

วันนี้ทุกอย่างฉันรู้ทันเธอกลับเอาถ้อยคำทำร้ายใจ

ครั้งนี้ฉันรู้ตัวเกือบจะสาย

ความหมายที่เธอว่ารักเป็นเพียงแค่การหลอกใช้กัน

ซักจะทนไม่ไหวแล้ว^๘

ระหว่างรอหญิงสาวกินอาหารในงานตรงหน้าให้หมด ชายหนุ่มก็ผิงกหัวไปตามท่วงทำนองของเพลงออกหึกซึ่งออกแนวสนุกอย่างนึกขำว่าดวงความรักของเขาวันนี้ก็คงเหมือนกับเพลงนี้ คนรักโกหกเขา แต่เขากลับรู้สึกสำเร็จเพราะรู้ว่าอีกไม่กี่วันความรักครั้งนี้ก็จะจบลง

“เอ้อ...”

ชนดลเงยหน้าขึ้นสบตาคนส่งเสียง แล้วเพิ่งนึกได้ว่าหญิงสาวตรงหน้าก็โดนคนรักหลอกด้วยเหมือนกัน แต่อีกฝ่ายคงไม่อารมณ์ดีเหมือนเขาแน่

“พี่ดลมีแฟนแล้วใช่ไหมคะ”

“ใช่ กลัวพี่จะจีบเราเธอ”

“หนูก็มีแฟนแล้วค่ะ”

คำตอบที่สวนกลับมาทันทีทำให้ชนดลยิ้มกว้าง “เมื่อกลางวันก็เห็น

^๘ เพลง : “โกหก” ศิลปิน : Tattoo Colour

อยู่ แล้วถามเรื่องแฟนที่ทำไม”

ใบหน้าของธนสรแดงเรื่องขึ้น แต่ก็ไม่กล้าพูดอะไรจนธนดลต้อง กระตุ่นว่า

“ถามมาเถอะ ถ้าพี่ไม่อยากตอบก็แค่ไม่ตอบ”

“คบกันนานหรือยังคะ” ธนสรถามออกมาในที่ที่สุด

“เริ่มคบตอนอยู่ปีหนึ่งเทอมสอง แล้วเราละ”

หญิงสาวดูตกใจเมื่อโดนเขาขย้อนถามกลับบ้าง แต่เพราะเธอถามเรื่อง ส่วนตัวเขาก่อนและเขาก็ตอบ ดังนั้นเธอจึงตอบกลับว่า “ตั้งแต่หนูเรียนอยู่ ชั้นมอสามค่ะ”

ธนดลเลิกคิ้ว นั่นหมายความว่าอันวินจีบเด็กคนนี้ตั้งแต่เธอยังสวม คอซองอยู่เลยนะสิ

‘ถ้ารักขนาดนั้นแล้วอกใจทำไม เด็กคนนี้แม่ไม่สวยเท่าไรรี่ แต่ หน้าตาก็น่ารักนะ เป็นเน็ตไอดอลได้สบาย’

“เก่งนะ ที่ยังคบกันอยู่ ส่วนใหญ่พอเข้ามหาวิทยาลัยแล้วก็มักจะเลิก กับแฟนที่คบตอนเรียนชั้นมัธยมกันทั้งนั้น”

“แล้วคนที่คบกันตั้งแต่ปีหนึ่งพอขึ้นปีสูงๆ ไม่มีสิทธิ์เลิกกันหรอกคะ” ธนสรแย้งเสียงแข็งขึ้นเล็กน้อย ก่อนจะปรับน้ำเสียงให้เป็นปกติ และพูด ต่อว่า

“แฟนที่เป็นดาวมหาวิทยาลัยนี่”

“แฟนน้องก็เป็นเดือนมหาวิทยาลัยเหมือนกัน”

ความเงิบเกิดขึ้นท่ามกลางคนทั้งสองอยู่ชั่วขณะอย่างช่วยไม่ได้ ธนดลเดาว่าธนสรต้องระแคะระคายเรื่องที่คนรักของเธอมีก่อนอีกคน และ น่าจะสงสัยฉัตรวิชัยอยู่ แต่เพราะอีกฝ่ายเป็นทั้งรุ่นพี่และอยู่ต่างคณะ แถม มีสถานะเป็นแฟนของปุ๊รหัสอย่างเขาด้วย เธอเลยไม่กล้าแสดงออกมากนัก พอลองมาคิดย้อนดูในตอนนี มันก็น่าตลกจริงๆ

คืนวันศุกร์ ในวันฝนตก บรรยากาศที่แสนโรแมนติก เขากับเหลน

รหัสที่ไม่ได้เป็นแฟนกันกลับมานั่งกินไก่ทอดด้วยกัน แล้วยังพูดคุยถึงคนรักที่มีดีกรีเป็นถึงเดือนและดาวของมหาวิทยาลัย ที่ตกลงที่สุดคือ คนในบสนทนาทั้งสองคนต่างก็โกหกพวกเราทั้งคู่เพื่อหลบหลีกไปทำเรื่องน่าละอายลับหลังพวกเราอยู่ในขณะนี้

“หน้าตามันไม่ได้ช่วยการันตีว่าเขาจะซื่อสัตย์ได้หรอก” ธนดลหลุดปากพูดไปแล้วก็นึกเสียใจ เพราะสีหน้าของธนสรดูแย่งลงทันใด ทำให้อาหารตรงหน้าที่น่าจะกินหมดเดี๋ยวจะถูกเมิน หญิงสาวคงไม่อยากจะกินมันต่อแล้ว ถึงอย่างนั้นธนดลก็ยังหวังอยู่ลึกลงๆ ว่าคำพูดของเขาจะทำให้เธอเตรียมตัวตั้งรับได้บ้าง

“อืมแล้วใช้ไหม ไปกินไอติมกัน”

ธนดลลุกขึ้น แต่หญิงสาวกลับยังนั่งนิ่งอยู่ ชายหนุ่มรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังสับสนและเสียใจ ไม่ใช่แค่เธอที่เป็น ตอนนั้นเขาก็แทบตายเหมือนกัน โดยไม่ทันคิด ชายหนุ่มก็เอื้อมมือไปวางบนหัวของเหลนรหัสแล้วลูบเบาๆ

“ไปเถอะ กินของหวานจะได้อารมณ์ดี”

ธนสรลุกเดินตามรุ่นพี่รหัสของเธอไปแต่โดยดี ทั้งคู่เดินตรงไปยังร้านขายไอศกรีมชื่อดังแล้วก็เป็นธนดลที่ตัดสินใจสั่งไอศกรีมชั้นเดย์สองถ้วยทันที โดยไม่ถามอีกฝ่ายว่าชอบกินรสไหน

“หนูไม่กินรัมเชรินคะ”

“นั่นเดี๋ยวสลับถ้วยกัน” ธนดลเอ่ย แต่หญิงสาวกลับยังส่ายหน้า

“หนูไม่กินไอติมมะนาวด้วยค่ะ”

ธนดลหัวเราะ “นั่นก็กินเท่าที่กินได้ วันนี้ไม่ถือว่าเป็นการเลี้ยงสายรหัส เพราะงั้นห้ามเลือกกิน”

หญิงสาวทำสีหน้าจ่นปัญญา นั้นยิ่งทำให้ธนดลอารมณ์ดี ปกติเขามีแต่รุ่นน้องที่เป็นผู้ชาย ธนสรเป็นรุ่นน้องที่เป็นผู้หญิงคนแรกในสายรหัสของเขา ไม่นับรุ่นพี่ปีห้าและปีหกซึ่งอยู่เหนือเขาขึ้นไปนะ การได้มองสีหน้าคนน่ารักทำหน้ากสั่นไม่เข้าคายนี่ไม่ออกแล้วมันก็เจริญอาหารหน่อยๆ

“พี่ตลกกินเองสองถ้วยไหวไหมคะ หนูกินไม่ลงแล้ว”

“ได้ พี่กินสองถ้วย แต่เราต้องนั่งเป็นเพื่อนพี่”

“แล้วจะลุกไปได้ยังไงล่ะ” หญิงสาวบ่นอุบ

ชนดลทำเป็นไม่ได้ยิน เมื่อของหวานของชอบมาเสิร์ฟ ชายหนุ่มก็ลงมือกินไอศกรีมทั้งสองถ้วยจนหมดท่ามกลางสายตาประหลาดใจของอีกฝ่าย

“ไป พี่ไปส่งบ้าน”

ชนสรลุกขึ้นเดินตามอย่างว่าง่ายเพราะคงรู้ว่าจิตใจเขาไม่ได้ แต่ขณะที่ทั้งสองคนเดินใกล้จะถึงรถ โทรศัพท์ของชนดลก็ดังขึ้น ชายหนุ่มหยิบออกมาดูก็พบว่าเป็นฉัตรวรีโยโทร. มหาเขา

“ฮัลโล” ชนดลเอ่ยปลางกดรีโมตเพื่อเปิดประตูให้หญิงสาวก้าวขึ้นรถ

“ดลอยู่ที่ไหน”

“แวะกินข้าวที่ห้างใกล้บ้านนี้แหละ ทำไมเหรอ”

“ปะ...เปล่า พอดี...เพื่อนรียเห็นดลไปกินไอติมกับผู้หญิงแปลกหน้า”

ชนดลที่เข้ามานั่งประจำตำแหน่งในรถแล้วเหลือบมองชนสรแวบหนึ่งก่อนจะตอบด้วยน้ำเสียงปกติว่า “ก็ไม่ผิด พอดีดลเจอเหลนรหัสนะ เลยเลี้ยงข้าวน้อง”

“แล้วกินเสร็จหรือยัง”

ชนดลยิ้มเย็น ผู้หญิงคนนั้นตอนไม่ได้ฟังพินิจพิจารณามากนักก็ยังไม่น่าเกลียดเท่าไร แต่เมื่อมองดีๆ อย่างถี่ถ้วนก็พบว่ายิ่งน่ารังเกียจ ตัวเธอนอนกอดอยู่กับผู้ชายคนอื่น ยังมีหน้ามาหึงหวงเขาอีก

“เสร็จแล้ว กำลังจะกลับ” ชนดลตอบด้วยน้ำเสียงปกติ

“ดีแล้ว ถึงบ้านแล้วโทร. บอกรียด้วยนะ รียเป็นห่วง”

ชนดลนิ่งเสียบไป เดิมที่เขาไม่อยากจะเข้าไปยุ่งกับเรื่องราวในอดีตให้มากนัก แต่ฉัตรวรีโยก็ทำในสิ่งที่เขาเกลียดที่สุดจนขีดความอดทนของเขา

ใกล้จะหมดลง เขาเคยคิดว่าสามารถอดทนที่จะรักษาสถานภาพคนรัก ระหว่างเธอกับเขาไปจนถึงวันที่ถูกต้องได้ แต่วันนี้เขากลับคิดว่าเขาไม่ยอม เสียเวลาไปมากขนาดนั้น

“ได้สิ เดี่ยวดลโทร. บอก” ธนดลตอบแล้วกวาดวงสาย ก่อนจะหันไป มองธนสร

“จะเป็นอะไรไหมถ้าพี่จะขอแวะที่หนึ่งก่อน”

ธนสรส่ายหน้า “ตามสบายค่ะ ความจริงที่ส่งหนูตรงไหนที่อยู่ระหว่าง ทางของพี่ก็ได้นะ เดี่ยวหนู...”

“ไม่ๆ พี่จะไปส่งน้องกลับบ้าน” ธนดลแย้งก่อนที่อีกฝ่ายจะพูดจบ พลังนี้ถึงสิ่งที่เขากำลังจะทำและคิดต่อในใจว่า

‘เพราะพี่เชื่อว่าเธอไม่น่าจะกลับบ้านคนเดียวไหว’

๕

๖

แม้ธนดลจะลืมนเรื่องราวหลายๆ อย่างเกี่ยวกับจักรวาลวิทยาก็เกือบหมดแล้ว แต่ความทรงจำของคนเราก็ไม่ใช่สิ่งที่จะลืมนกันได้ง่ายๆ โดยเฉพาะเรื่องถนนหนทาง หากเราเคยขับรถไปกลับในเส้นทางไหนบ่อยๆ แม้เราจะห่างหายกับใครบางคนจนไม่เคยย่างกรายไปที่นั่นมาเป็นเวลานานแล้ว ก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะจำทางไปที่นั่นไม่ได้

“ไอ้สันต์ลงมารับหน่อย”

เมื่อธนดลเข้ามายืนรออยู่ในลิโอบบีคอนโตของเพื่อน เขาก็โทร. ขึ้นไปเรียกคนสันต์ให้ลงมา แม้คนสันต์จะถามว่ามาหาเขาทำไม ธนดลก็ไม่ตอบ พอวางสายโทรศัพท์เขาก็หันไปมองธนสรด้วยสีหน้านิ่งขรัม ตอนแรกเขาอยากพาธนสรขึ้นไปข้างบนด้วยเพื่อให้เธอตาสว่าง แต่พอได้สบกับดวงตาที่ไม่รู้เรื่องราวของอีกฝ่ายเขาก็เริ่มลังเล

“จริงๆ ที่นี้ไม่ไกลจากบ้านหนูนะ เดี่ยวหนูโทร. ให้ที่บ้านมารับดีกว่า นะคะ ที่ดลจะได้ไม่ต้องขับรถไกล” ธนสรพยายามเสนอทางเลือกตั้งแต่เห็นเส้นทางที่เขาขับรถมาแล้ว แต่ชายหนุ่มก็ยังปฏิเสธ

“ถ้าพี่ไม่ไปส่ง แล้วพรุ่งนี้จะไปรับได้ยังไง”

ข้ออ้างของชนดลทำให้หญิงสาวจนคำพูด ก่อนจะเบิกตากว้างมองไป
ยังจุดที่ประตูลิฟต์เปิดออก

ชนดลหันไปมองตามสายตาของหญิงสาวก็พบอนวินที่มีสีหน้า
ตื่นตระหนกยืนตะลึงงันอยู่ และพอได้สติก็รีบก้าวเดินตรงดิ่งมาหาพวกเขา

“ตั้งค้มาอยู่ที่นี้ได้ยังไง” ถามเสียงเข้มที่เจอไปด้วยความร้อนรน ขณะที่
มือหนาก็คว้าแขนหญิงสาว ดึงให้เข้ามายืนใกล้ๆ เขา ทำให้ชนดลมองคนที่
ลักกินขโมยกินด้วยสายตาเย็นชา เช่นเดียวกับชนสรที่มองหน้าคนรักของ
ตัวเองกับรุ่นพี่ปุระหัสของเธอสลับกันไปมาอย่างสับสน แต่ก่อนที่หญิงสาวจะ
ตอบคนรัก ประตูลิฟต์ตัวที่อนวินเพิ่งก้าวออกมาก็เปิดออกอีกครั้ง

“วินคะ คุณลืม...ของ”

เสียงของฉัตรวรัยที่ร้องเรียกก็กึกกุ่นของเธอลอดห่างไปทันที เพราะ
ตอนแรกเธอเห็นเพียงแผ่นหลังของชนดลซึ่งเป็นคนเดียวที่ยืนหันหลังให้
ประตูลิฟต์ แต่พอชนดลหันไปมองเธอ บรรยากาศกระอักกระอ่วนระหว่าง
คนทั้งสี่ก็เกิดขึ้นอย่างไม่อาจเลี่ยง

ชนดลนั้นไม่รู้สึกละอายใจ เขาใจเย็นพอและยื่นมองคนอื่นอีกสามคน
ที่เหลือราวกับเรื่องที่เกิดขึ้นไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับเขา คนที่เอ่ยขึ้นก่อนคือ
ชนสร

“ไหนพี่วินบอกว่าติดทำรายงานกลุ่มงัยคะ”

“พี่...” อนวินอีกอักพูดไม่ออก

“ตั้งค้เพิ่งรู้ว่าแพทย์กับนิเทศมีเรียนวิชาเดียวกันด้วย”

คำพูดของรุ่นน้องทำให้ใบหน้าของคู่กิ๊กทั้งชายและหญิง ซึ่งเป็น
ตัวแทนจากคณะชั้นนำของสายวิทย์และสายศิลป์ต้องหน้าแดงและม่านไป
ด้วยความอาย และเพราะพวกเขาไม่มีสีหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออกอย่างนั้น
เลยทำให้ชนสรบิดข้อมือออกจากการเกาะกุมของคนรักที่จับไว้ แล้วพูด
เสียงดังกว่าเดิมว่า

“พี่ตอบสิ!”

“อย่าขึ้นเสียงกับพี่นะตั้งค์ ไป กลับบ้าน” อนวินพูดเสียงขริมด้วยสีหน้าเคร่งเครียด แล้วตรงเข้ามาเพื่อคว้าข้อมือของคนโตกว่า แต่ธนสรกลับถอยห่างแล้วยกมือขึ้นกอดตัวเองไว้

“สตางค์!”

“อย่ามาทำเป็นดูตั้งค์เพื่อกลบเกลื่อนอะ พี่วินโกหกตั้งค์ก็รอบแล้ว คิดว่าตั้งค์โง่เธออะ ถึงได้ให้ภัยพี่ได้ทุกครั้ง”

ใบหน้าของอนวินแดงกำจนเกือบจะเป็นสีม่วงคล้ำเมื่อโดนตอกกลับแบบนั้น ในช่วงเวลานั้นเองที่ฉัตรวิริย์ได้สติจึงพูดขึ้นว่า

“น้องคะ พี่ว่าใจเย็นๆ แล้วพูดกันดีๆ ดีกว่านะคะ มันไม่ได้เป็นอย่างที่น้องคิด”

แม้จะพูดเพื่อช่วยไกลเกลี่ยให้คู่รักต่างวัย แต่สายตากลับเหลือบมองไปยังธนสรวางกับต้องการให้คำพูดนี้ช่วยแก้สถานการณ์ให้ตัวเองด้วย แต่ธนสรก็ไม่คิดจะช่วยอะไรเลย ได้แต่ยืนนิ่ง

“เกิดอะไรขึ้น ดล น้องตั้งค์ เฮ้ย!” คมสันต์อุทานเมื่อเห็นว่าอีกสองคนที่ยืนร่วมวงอยู่เป็นใคร

“ดลมาหาลันต์เธอ” ฉัตรวิริย์ทำใจดีสู้เสือเอ่ยเสียงเรียบ

“ใช่ พอดีมีงานนิดหน่อย แล้วบ้านน้องตั้งค์ก็อยู่แถวนี้ ดลมาส่งน้องเลยแวะมาเลย ไม่คิดว่าจะได้เจอแฟนน้องตั้งค์ที่นี่”

‘แฟนน้องตั้งค์’ หน้าซีดเผือดลง แต่หน้าว่ามีสติดีกว่าเมื่อหลายนาทีก่อนเลยซึ่งพูดขึ้นว่า

“กูมาทำรายงานที่ห้องเพื่อน เพิ่งรู้เหมือนกันว่าริย์อยู่ห้องข้างๆ”

ธนสรเหลือบไปมองคมสันต์ เหมือนต้องการถามว่ามีเพื่อนคณะแพทย์อยู่คอนโดนี้ด้วยจริงหรือเปล่า แต่คมสันต์ยังไม่ทันตอบ ฉัตรวิริย์ก็เอ่ยขึ้นว่า

“ใช่ๆ เพื่อนของวินเพิ่งย้ายมาเป็นเพื่อนบ้านของริย์ ดลจาร์วิตา

ได้ใหม่ละ คนที่เป็นดาวคณะแพทย์นะ”

“อืม จำได้” ธนดลตอบรับ แต่ไม่ได้พูดต่อว่า ถึงเขาจะจำได้ หรือมีเพื่อนคณะแพทย์อยู่ในคอนโดนี้จริงหรือไม่ ทั้งหมดนี้ก็ไม่ใช่คำอธิบายที่ดีว่าทำไมฉัตรวรัยถึงต้องรีบเอาของที่อนวินลิ้มไว้ลงมาส่งให้เอง แต่เพราะไม่สามารถไล่ต้อนคนทำผิดทั้งสองคนให้จนมุมได้ ธนดลเลยต้องหนีไป

“เธอจำผิดแล้ววรัย วริดาไม่ได้เพิ่งย้ายเข้ามา แต่เขาเพิ่งย้ายออกไปต่างหาก ย้ายไปตั้งแต่ปลายเดือนที่แล้ว แถมถ้าฉันจำไม่ผิด วริดาพักอยู่กับคนละชั้นกับเธอด้วยนะ”

คมสันต์แย้งทันควัน ทำให้บรรยากาศที่ดูเหมือนจะคลี่คลายลงได้กลับมาตึงเครียดอีกครั้ง ทั้งฉัตรวรัยและอนวินมองหน้ากันอย่างไม่รู้จะแก้ไขสถานการณ์นี้ได้อย่างไร ขณะที่ชนสรมองหน้าอนวินด้วยความเจ็บปวดดวงตากลมโตเต็มไปด้วยหยาดน้ำตา

ธนดลเชื่อว่า ลำพังแค่รู้ว่าคนรักตัวเองโกหกเพื่อมาอยู่กับผู้หญิงคนอื่นก็ทำให้เศร้าพอแล้ว แต่ดูเหมือนเหตุการณ์ของเขาที่น่าจะพอเดาออกว่าคนทั้งคู่ไม่น่าจะมีความสัมพันธ์กันแค่นี้แค่นั้น ดั่งนั้นเธอจึงไม่สามารถกลืนความเจ็บปวดเอาไว้ได้

“หนะ...หนูขอตัวกลับก่อน”

ชนสรห่มนตัวแล้วทำท่าจะวิ่งออกไป ทั้งอนวินและธนดลยับตัวพร้อมกัน แต่เป็นธนดลที่ร้องขอคอกุ่นน้องพร้อมกับเบี่ยงตัวไปบังเธอไว้แล้วพูดว่า

“พี่บอกแล้วไงว่าพี่จะไปส่ง ไอ้สันต์ นี่กุฎฉากซีตของกูไว้ที่มึงก่อนแล้วกัน”

“ฮะ! เออๆ ได้ เตียววันจันทร์กูเอาไปให้” คมสันต์รีบบ่มุก

“ขอบใจ ไปกันเถอะ”

“ดล!”

ธนดลที่ห่มนตัวพร้อมกับจูงมือชนสรเดินไปที่ประตูซังก์ตามเสียง

เรียก

“มันไม่ได้เป็นอย่างที่คิดดิฉันะ รีย์กับ...”

ชนดลหันไปสบตาคนพูด ดวงตาของเขาคงนิ่งสนิทมากเลยทำให้คนที่กำลังจะแก้ตัวได้แต่อ้าปากพะงาบๆ โดยไม่มีเสียงเปล่งออกมา เมื่อสาวคนรักนั่งตะลึงไป ชนดลเลยมีเวลาพิจารณาเธอ

สิบปีแล้ว นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นหน้าสดๆ ของผู้หญิงที่อีกสิบปีข้างหน้าจะได้เป็นนางเอกผู้โด่งดังคับฟ้าเมืองไทย คนที่ในตอนนั้นก็กลายเป็นนักแสดงผู้มากความสามารถ แม้ว่าอายุจะมากขึ้นเธอก็ยังได้รับบทนางเอกอยู่ในเวลานี้ เธอผู้ซึ่งตอนนั้นอายุเพียงยี่สิบสองจึงยังคงความสดใสของหญิงสาววัยรุ่นและมีบรรยากาศของผู้หญิงที่โตเป็นสาวสะพรั่งเต็มวัย

ชนดลเคยถามตัวเองหลายครั้งว่า หากเขาได้พบกับฉัตรวรัญญ์อีกครั้งหลังจากไม่ได้เจอมานาน เขาจะรู้สึกอย่างไร ตอนนี้เขาได้รับคำตอบแล้วว่าไม่รู้สึกอะไรเลย มันว่างเปล่า เหมือนคนไม่รู้จักกัน และเขาก็รู้สึกดีใจที่หัวใจเขาได้กลับมาเป็นของตัวเองอย่างแท้จริง

ระหว่างที่สมองของชนดลกำลังประมวลผลความรู้สึกที่ได้เฟื่องพินิจ ฉัตรวรัญญ์อย่างจริงจัง ดวงตาของเขาก็ไล่สำรวจตั้งแต่ดวงตาสวย จมูกโด่งริมฝีปากแดงอímที่บวมเจ๋อเล็กน้อย และไปหยุดอยู่ที่รอยแดงตรงชอกคอ ฉัตรวรัญญ์เป็นคนที่มิใช่เปล่าไร้สวย เธอจึงชอบสวมเสื้อแขนกุดหรือไมก็เสื้อเปิดไหล่เพื่ออวดจุดเด่นของตัวเอง และคืนนี้เธอคงไม่คิดว่าการใส่เสื้อตามความเคยชินจะทำให้ตัวเองหมดหนทางแก้ตัวได้อีก

“ฝนตก อากาศเย็น ระวังเป็นหวัดนะรีย์”

ในเสี้ยววินาทีแรกฉัตรวรัญญ์ไม่เข้าใจ แต่พอเธอมองตามดวงตาเขาก็รู้ว่าดวงตาของชนดลไม่ได้มองสบตากับเธอ และเธอรู้ดีว่าเขากำลังจ้องมองอยู่ที่จุดไหน หญิงสาวจึงรีบยกมือขึ้นตะปบไปยังตำแหน่งที่มีรอยแดงนั้น อย่างไรก็ตามรู้คำพูดแก้ต่างให้ตัวเอง

ชนดลมองท่าทางปกปิดร่องรอยนั้นนั่งราวกับสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้าไม่มี

ผลต่อสภาพจิตใจเขา และมันก็ไม่เป็นผลจริงๆ ในเมื่อไม่รักแล้ว อารมณ์หึงหวงย่อมไม่มี หรือถ้าจะมี ก็มีแต่ความรู้สึกรังเกียจเท่านั้น

เช็กซ์ไม่ใช่สิ่งน่ารังเกียจ แต่การมีเช็กซ์แบบลักกินขโมยกินต่างหากที่น่ารังเกียจ หากเธอไม่ใช่คนรักของเขา และคนที่เธอนอนด้วยไม่ใช่คนรักของคนอื่น คงไม่มีใครว่า น่าเสียดาย ทุกอย่างได้ดำเนินมาถึงจุดนี้แล้ว

“ดล!/ตังค์!”

สองหนุ่มสาวผู้กระทำผิดต่อคนรักตัวเองต่างตะโกนเรียกผู้เสียหายทั้งสองโดยพร้อมเพรียง แต่ไม่มีใครวิ่งตามไป ซึ่งชนดลคิดที่เป็นอย่างนั้นเพราะเขาไม่มีความอดทนมากพอที่จะเสวนากับคนหน้าด้านไร้ยางอายขนาดนี้

ชนดลรีบจำเท้าเดินไปยังรถ โชคดีที่ตอนขับเข้ามาเขาได้ที่จอดซึ่งใกล้กับประตูทางเข้าออก ชายหนุ่มจับคนสรเข้าไปนั่งในรถแล้วคาดเข็มขัดนิรภัยให้ ก่อนจะวิ่งอ้อมหน้ารถไปนั่งประจำที่คนขับแล้วสตาร์ทรถแล่นออกไป

ทันทีที่รถเคลื่อนตัวพุ่งทะยานไป หญิงสาวที่น้ำตาไหลนองหน้าก็ระเบิดเสียงร้องไห้โฮดังๆ อย่างอดกลั้นไม่อยู่ ชนดลไม่ได้ห้ามปราม และไม่คิดจะห้ามด้วย คนเราเมื่อเจ็บถ้ายังร้องไห้ได้ก็สามารถก้าวเดินต่อไปได้ ถ้าแม้แต่ความกล้าที่จะร้องไห้ยังไม่มี การจะก้าวผ่านความเจ็บปวดครั้งนี้คงยากขึ้นอีกหลายเท่า

ชนดลไม่รู้ที่บ้านของคนสรอยู่ที่ไหน แต่โชคดีที่ถนนข้างหน้าคอนโดแห่งนี้เป็นสายที่มีจราจรคับคั่งที่สุดสายหนึ่งของกรุงเทพฯ ดังนั้นพอเลี้ยวเข้าสู่พื้นที่ถนน รถของเขาก็ติดแหงกอยู่กับที่ เสียงร้องไห้ของเธอที่ดังลั่นเมื่อสักครู่ค่อยๆ เบาลง และกลายเป็นเสียงสะอึกสะอื้น ชายหนุ่มดึงพิกซุจากกล่องที่เขาติดรถไว้ใ้ในกระเป๋าด้านหลังเบาะที่นั่งมาส่งให้เธอ

ตอนแรกชนดลคิดที่จะเปิดวิทยุ เสียงเพลงน่าจะช่วยให้เธออารมณ์ดีขึ้น แต่จากประสบการณ์ของเธอ ในเวลาฝนตกอย่างนี้ดีใจมักชอบเปิดเพลงเศร้าๆ เหงาๆ ซึ่งคงไม่ดีนัก ถ้าต้องให้คนที่มีความรู้สึกอยู่ในความเศร้า

อยู่แล้วฟังเพลงแบบนั้น

“ขอบคุณค่ะ”

หลังจากปล่อยให้เสียงฝนดังกลบทุกเสียงในรถอยู่นาน จนสรภีเอ๋ย
ขึ้น

“ไม่มีอะไรที่น่าขอบคุณ”

“อย่างน้อยพื้ก็พาหนูออกมา” หญิงสาวตอบเสียงเครือ

ชนดลเลยได้แต่ถอนหายใจแล้วตอบอย่างรู้สึกผิดที่ทำให้เธอต้อง
เผชิญหน้ากับความจริงเร็วไปหน่อย

“เพราะที่เป็นคนพาเธอเข้าไปไง”

หญิงสาวหันมามองหน้าเขา แต่ชนดลไม่หันมาสบตาเธอ ดวงตาเขายังมองตรงไปยังไฟท้ายของรถคันหน้าที่จอดนิ่งสนิทอยู่เช่นเดิม แล้วถามว่า

“คิดจะทำยังไงต่อไป”

“ยังไม่ได้คิดค่ะ”

“ทำไม”

“หนูกลัว...กลัวว่าเขาจะขอเลิก”

ชนดลหันมองคนที่ยกกระดาษทิชชูขึ้นซับน้ำตาที่ไหลรินจากดวงตา
ไม่ขาดสายอย่างไม่อยากเชื่อ ในโลกนี้ยังมีคนที่โง่ขนาดนี้อยู่อีกหรือ รู้ว่า
โดนหักหลัง หลักฐานก็เห็นจะอยู่ตรงหน้า แต่กลับกลัวอีกฝ่ายจะบอก
เลิกเนียนะ

“ถ้าพูดต่อด้วยคำว่าเพราะหนูรักเขาละก็ นี่คือใจจริงนะ”

“เพราะหนูรักเขามาก”

“...”

ชนดลออกไปชั่วคราว ก่อนจะหันไปมองทางพลางคิดทบทวนเรื่องของตัวเองในอดีตบ้าง

ในตอนนั้นเขามีความคิดแบบเดียวกันนี้หรือเปล่านะ คิดไปคิดมา
ชายหนุ่มก็ได้ข้อสรุปว่า แม่เขาในตอนนั้นซึ่งโดนบอกเลิกจะมารู้ทีหลังว่าเธอ

คบซ้อน เขาก็ยิ่งแอบคิดว่าอยากจะเดินไปคุกเข้าขอคืนดีกับจักรวรรดิอยู่หลายครั้ง

‘อย่างนี้เราก็ว่าเด็กนี่โง่ไม่ได้แล้วสิ เพราะเราเองก็อาจจะโง่ด้วยเหมือนกัน’

พอคิดจนปลงตกชายหนุ่มจึงสามารถเห็นสมองค้นหาคำปลอบใจในเชิงเตือนสติรุ่นน้องออกมาได้

“คนเราถ่านอกใจได้ครั้งหนึ่ง เขาก็สามารถทำได้อีก”

“แต่หนูอยู่ไม่ได้ถ้าไม่มีเขา เขาอาจจะหลงไปแค่ชั่วคราวชั่วคราวก็ได้ แฟนที่...เอ่อ ที่คนนั้นเขาก็สยกว่าหนูมาก ผู้ชายคนไหนจะไม่ชอบคนสวย”

ชนดลพูดไม่ออกเพราะมันจริง มีใครบ้างไม่ชอบคนหน้าตาดี เพียงแค่ตรรกะของเธอก่อนหน้านี้มันมันดูผิดที่ผิดทางไปหน่อย คนเราเกิดมาคนเดียว ตายคนเดียว ทำไม่ถึงเอาชีวิตของเราไปอยู่ในกำมือของคนอื่นอีกอย่าง เท่าที่เขารู้สองคนนั้นอาจจะเป็นคู่กันจริงๆ ก็ได้ เพราะหลังจากนี้ไปอีกสิบปีทั้งคู่ก็ยังคบกันอยู่ แถมยังได้ยืนยันว่าฝ่ายชายขอฝ่ายหญิงแต่งงานแล้วด้วย

“เธอคิดว่าเขาสองคนแค่รักกันแบบฉาบฉวยงั้นหรือ”

หญิงสาวไม่ตอบ จากที่หยุดร้องไห้ไปแล้วก็กลับมาร้องไห้ใหม่อีกรอบ คราวนี้จมูกของเธอน่าจะเริ่มตัน เพราะในที่สุดหญิงสาวก็เริ่มที่จะต้องสั่งน้ำมูกออกมาบ้าง แม้จะดูเสียกิริยาก็ดาม

“พี่จะเลิกกับเธอไหมคะ”

“เลิก”

ชนดลตอบสั้นและกระชับทำให้ชนสรนึ่งอึ้งไป ขณะที่ชนดลค่อยๆ ขยับรถเล่นตามคันหน้าไปช้าๆ อีกไม่นานจะถึงสี่แยกไฟแดงแล้ว เขาเลยถามว่า

“บ้านของเธอต้องวิ่งเล่นไหน”

ชนสรมองทางข้างหน้าแล้วตอบว่า “อยู่เล่นนี่ค่ะ เราต้องเลี้ยงซ้าย”

ชนดลทำตามแล้วย้อนถามต่อว่า “เธอไม่ยอมให้พี่เลิกกับเขาใช่ไหม”
“...”

หญิงสาวเงิบ ไม่ตอบ ชายหนุ่มจึงพูดเปิดโปงความในใจของเธอ
“เธออยากให้พี่คบหากับริย์ต่อไป เพื่อที่นายวินจะได้ไม่ไปจากเธอ
ใช่หรือเปล่า”

ชนสรวงมหันามองมือตัวเองนิ่ง แล้วปล่อยให้หน้าตาหยดแห่มะลงบน
ฝ่ามือตัวเอง ชนดลเหลือบมองภาพนั้นอย่างอ่อนใจ เขาเห็นใจเธอนะ และ
รู้ว่าแม้จะเป็นความคิดโง่งง แต่เชื่อเถอะว่า ไม่ใช่แค่หญิงสาวที่นั่งข้างเขา
คนนี้เพียงคนเดียวที่คิดจะใช้วิธีการแบบนี้ หากพวกเธอเหล่านั้นต้องตกอยู่
ในสถานการณ์เดียวกันก็คงคิดเหมือนกัน

“ขอโทษด้วย พี่ทำไม่ได้”

“พี่ไม่รักเธอหรอกคะ”

“รักสิ แต่ความรักไม่ใช่แค่รักเท่านั้น มันต้องให้เกียรติ และเอาใจใส่
กันและกัน ที่สำคัญต้องมีความซื่อสัตย์ให้แก่กัน ไม่ว่าต่อหน้าหรือลับหลัง
ดังนั้นขอให้พี่รักเขามากแค่ไหน แต่ถ้าเขาไม่มีทั้งสามอย่างนี้อยู่ด้วย พี่ขอ
ยอมแพ้ตอนนี้ดีกว่า”

ชนสรวงำมือเข้าหากันแน่นเมื่อได้ฟังชนดลพูด ความเงิบคืบคลาน
เข้ามาครอบครองห้องโดยสารอีกครั้ง ชนดลนั่งมองไฟสัญญาณจราจร
จนกระทั่งรถคันหน้าเคลื่อนตัว เขาจึงเลี้ยวซ้ายเข้าสู่ถนนซึ่งเป็นเส้นทางกลับบ้าน
ของชนสรวง แล้วชายหนุ่มก็พูดทำลายความเงิบขึ้นว่า

“เงยหน้าขึ้นแล้วบอกทางกลับบ้านเถอะ คืนนี้ดีก็แล้ว”

ชนสรวงมือขึ้นปาดน้ำตา ลวกๆ แล้วเงยหน้ามองทางข้างหน้า จากนั้น
เธอก็บอกทางแก่เขาด้วยเสียงอันสั้นเครือ หยาดน้ำตายังคงไหลรินอยู่บ้าง
แต่ก็น้อยลงมาก ดูเหมือนหญิงสาวพยายามหยุดตัวเองให้ไม่ร้องไห้ได้แล้ว
เธอไม่ยอมให้คนที่บ้านต้องกังวล และพอรถของชนดลจอดสนิทที่หน้าบ้าน
ของเธอ หญิงสาวก็หยุดร้องไห้ได้จริงๆ

“ขอบคุณมากค่ะที่มาส่ง แต่นัดวันพรุ่งนี้...”

“บอกเบอร์มา” ธนดลเอ่ยแทรกขึ้น

“คะ?” หญิงสาวทวนถามเสียงสูง แต่เธอก็ยอมบอกเบอร์โทร.

ธนดลกดตัวเลขตามที่เธอบอกแล้วกดโทร. ออก เมื่อเสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์อีกเครื่องดังขึ้นชายหนุ่มก็กดตัดสายไป

“เมมเบอร์โทร. พี่ไว้ด้วยแล้วกัน พรุ่งนี้พี่จะมารับ ไม่น่าจะเกินเที่ยงอ้อ มีร่มคันเล็กอยู่ที่ข้างฝาประตูรถ”

ธนดลมองเขาอย่างประหลาดใจแต่ก็ยกมือไหว้ แล้วยอมก้มลงหยิบร่มออกมากาง แต่ยังไม่ทันที่เธอจะปิดประตู ธนดลก็สั่งต่อว่า

“ถ้าอยากให้เขาเห็นค่าในตัวเธอ สองวันนี้ห้ามออกไปพบเขา หรือแม้แต่รับโทรศัพท์จากเขาก็ไม่ได้ เข้าใจไหม”

ดวงตาแดงก่ำเริ่มเอ่อคลอด้วยน้ำตาอีกรอบ แต่หญิงสาวก็ยังพยักหน้ารับคำ ธนดลจึงพยักหน้าให้อีกฝ่ายก่อนจะปิดประตูรถ รोजหญิงสาวเดินเข้าบ้านไปชายหนุ่มจึงขับรถจากไป

ธนดลไม่แน่ใจว่าสิ่งที่เขาทำไปนั้นถูกต้องหรือเปล่า การที่หึงเขาและเธอได้รู้ความจริงก่อนเวลาอันสมควรมันจะทำให้อนาคตเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมไหม สิ่งเดียวที่เขารู้ในเวลานี้ก็คือ วันแรกของการกลับมาเยือนอดีตเป็นวันที่ยุ่งวุ่นวายดีจริงๆ